

مینه!

بریکا جگړه بې پایلې سرته رسېدلې، د
وښه وه له ځانه سره د خپل مین د زړه له
شې تا وگټله - امریکې خو د خپلې ډرامې
غې دور ناخوانۍ هم ټولې د دې کیسې
وښه وطن په غرونو کې له لږ شمېر شعوري
که دولتي او انجويې کړې وې او که عام
ي داسې گڼلي وو، چې د لنگو مېښو له

تا وگټله!!

گرمي وه او لمر لکه د مزدور په سر بادار، کلک ولاړ ؤ. زه له نورو ورځو
لږ ناوخته راغلی وم، تر ما وړاندې د مزدورانو او نورو خلکو لیکه چې
تالاشۍ او لومړۍ دروازې نه د تېرېدو په تمه ولاړ وو، دومره اوږده
وه چې د اسمان له سور لمر سره یې د زړونو په خفه کولو کې سیالي
کوله.

د خلکو له دومره گڼې گونې داسې ښکارېده، چې د کلیو او ښار ټول
بې روزگاره دلته راغلي وي او یا داسې چې په نورو ځایونو کې هېڅ د
کار روزگار درکونه نه وي.

نه شوه کېدای چې د خلکو له لیکې په ځان پسې وگورې ځکه دلته
اصول داسې وو، چې پوځیان یې په وسله او نورو وسایلو سمبال ولاړ
وو، هلته د دننه کېدونکو ځکو ټول حرکات د امنیتي کمرو نه غیر په
مخاه ډل نم اړا کول نو د ځان په ځان د نو، چې یو یې
بې نوبتي هم وه، هېڅ شان نه و.

ده ده چې تللی وخت په بېرته نه راگرځي او
او که نه نو په دومره اوږده موده کې خو
ب ځان او ایمل ځان په څېر یې دا خاوره
پ ږدي ایښودونکي قدمونه د خاورې بې
س مهال خاورې ته د پرديو راتگ لکه په
ات شمېر ځناورو په منځ کې مرداره پرته
په دې مردارو غوښو سرې دي، ننگ هېر
، ځان غوندې پښتنو سره چې په قبرونو
لوی سبب دی، چې اوږده موده هغه د
بهرنیو شتون تجربه کوو) - د ناول دا
ه دې خاوره کې تنگه شوې او د خپل مین
وسه دلته دي. ډېر یې چې واړه راغلي وو،
اوس یې سرونه سپین شوي دي. په هر
بدرنگیو کې او په هغومره نفرتونو کې یې

سرونه مړه به شي
کې تنگ شوي دي
گه یې

پوره ساعت وروسته مې نوبت راغی، خوله مې په وتو - وتو په بدن کې وچه شوې وه، مخې ته د ولاړ ترجمان اشارې ته سترگې وم. یوه بهرني سرتېري راته د ورتلو گوته وښوروله، ورنږدې شوم، د نورو په څېر ما هم د تالاشۍ لپاره ورته لاسونه پورته کړل، د پلټنې پر مهال یې د عطرو په وړه ښیښه گوتې ولگېدې، پخپله ژبه یې وویل:

- دا څه دي؟

- دا عطر دي

- ته په انگلیسي پوهېږې؟

- هو! لږ لږ

پوزې ته یې یوړل، په داسې حال کې چې د عطرو له بویولو سره یې سترگې پټې کړې، ویې ویل:

- نو په دومره کوچني بوتل کې؟

ما څه ونه ویل، هغه په اوږه وټپولم او را ته یې د تللو اشاره وکړه. تراوردې لارې وروسته او د خلکو له اوږدې لیکې اخرهغه ځای ته راوړسېدم چې د سترگې د عکس لپاره یو ځوان امریکایي ولاړ و، هغه عکس اخیستو ته ځان جوړوه، چې په مخاښه کې پرې غږ وشو، ماته یې د شېبه صبر وویل، هغه د څنگ وسپنیزې خونې ته ننوت...

لږ وروسته د څنگ له وسپنیزې خونې د کلاب د څانگې په څېر ښکېلې، سپینه او دنگه نجلۍ راووته، په پوځي یونیفارم کې پټه وه. له راتلو سره یې پوځي خولۍ له سره لېرې کړه، پر مېز یې کېښوده، نه پوهېږم دعادت او که د ځانگړي هرکلي په دود یې ژر ژر سر یوې بلې خواته کوږ کړ، د گڼو طلايي زلفو ځنگل یې په اوږو خور شو او پر

میز پرته کمره یې راپورته کړه.

ماته یې یو وار بیا په شنو غټو ښورو سترگو راولیدل، پراخ سپین تندۍ، نرۍ وروځې، گرد بې داغه ځلېدونکې مخ او بې سینگار ښکلا ته یې حیران پاتې شوم، زه یې د مخ کتاب او د سترگو دریاب کې ورک وم، هغې په کمره گوتې وهلې، څه وخت وروسته یې په خپله ژبه وویل:

- وبخښه! ځنډ مې وکړ، اوس سمه شوه، سترگه دې ښه خلاصه کړه!

دا خبرې نه وې سمې مرغلرې وې، ماورته سترگه ښه برکه کړه او هغې را ته کېمره نیولې وه، څو وارې یې بټن کېکاږله، خوعکس نه سمېده، هغه هم شکي شوه، یو وار بیا یې را ته د سترگې خلاصېدو وویل، دا ځل یې عکس واخیست، خوپه اخیستو کې یې دومره ځنډ وکړ، چې په کتوکتومې له سترگو اوښکې توی شوې. هغې چې د کمرې له ایښودو وروسته بیا رالیدل، نو زما لمدې سترگې یې ولیدې، په خدا یې وویل: ولې ژاړې!

دې ځای نه وړاندې د نورو کارگرو د راټولیدو ځای ته چې یوه له تیرو جوړه پخوانۍ ودانۍ وه او جنگونو یو څه ویجاړه کړې وه، ورسېدم، شپږ خونې یې درلودې، څلور - څلور کسان به په یوه خونه کې پاتې کېدل، دا مو له کاره وړاندې د راټولیدو او د کار نه وروسته د دمې ځای و.

په دې ودانۍ کې به وړاندې د یوازې پاتې کیدو پر مهال داسې وم لکه په کوم زندان کې چې پروت یم، خفه کوونکې وه، د وړو او غټو

مرميو داغونو او وړانيو يې د تېرو جنگونو کيسې کولې، خو نن چې کله زمونږ ټيم ليدل امریکايي ځوان په نورو مزدورانو پسې لومړۍ دروازې ته ولاړ او زه يوازې شوم، نو د سترگې د عکس اخيستو شېبې راباندې څه بېل کيف راوست. بې ښکته نشه، مستې، عطرينه فضا، خوږه خندا اود هغې شېبې نورو ډېرو ځانگړنو د جنگونو په هغه ځپلې ودانۍ کې داسې يو پسرلی را له بره کړ، چې د دښتو او غرو د لمنو پسرلي ترې څارېدل...

خو د دې يوې شېبې نه هېرېدونکي سپرلي وړمو مې دننه په زړه او وجود کې داسې يوه ناقراراري راپيدا کړه چې په رنگ، وينه او وجود کې مې ورسره راولاړېدونکي تغيرات د پټولو نه وو.

دا وېره او اضطراب په خپل ځای چې دغه د يوې شېبې په پسرلي پسې څومره خزانونه راتلونکي وو او بيا دا قناعت ترورې ارمني ناره چې:

بورگانو د سپرلو لمنې نيسي

د گلونو قافلې گنې په تلو دي

دې هرڅه سره راته د هغې خبرې، د هغې خبره او په پوځي لباس کې د قد قامت چينارونه داسې وو، چې زه يې د هغې د طلايي زلفو په ځنگل کې ورک کړی وم، بيا بيا به مې په زړه، ذهن او سترگو د ميده ميده باران په څېر راوړېده او زما په وجود ننوتې ساړه به يې په لړزې بدلول.

زړه به بريدونه نړول، د هغې د بيا ليدو ارمان له دننه خوړلېم، مگر څه نه شو کېدای، ځکه خو مې په زړه لاس کېښود او لکه د ماشوم مې د ذهن خبرې اوږېدو ته غوږ کړ، زړه مې راسره يو څه ومنله، خو داسې

لکه زه چې يې تېرباسم، بيا هم راسره پخلا نه شو.

د موټر غرار لکه له خوبه چې را بيدار کړی يم، پاتې گارگرهم راوړسېدل، امریکايي زلمی ښځه زما خونې ته راغی، ودرېد او نرۍ مسکا يې په خپلو شونډو ولوبوله. ما ورته د چای څکلو وويل، سم له واره يې له سترگو تورې عينکې لرې کړې، خپل اوږد ټوپک يې له غاړې ښکته کړ او له اوږدو بندو بوتانو سره په توشک کېناست... خولې يې پاکې کړې.

نوکر يووال د شنو چايو پياله ورته مخې ته کېښوده، هغه شين چای داسې گرم گرم څښه لکه سم پخوانی عملي يې چې وي، خو ايله يې درېيمه ورځ وه چې موږ سره په شنو چايو روږدی شوی و.

نن يوازې دوه لوی ماشينونه لگېدل چې د حوض لپاره ځمکه وکني او بل يې خاوره يوسي، نور کارگر کرارې کېناستل او زه ورسره ولاړم، زه له يوې خوا د کار د څارنې او لارښوونې مسوول وم او له دې سره مې د کارگرو او بهرنيانو ترمنځ د خبرو ماته گوډه ژباړه هم کوله. داچې نن کار لږ و، زه هم د هغې ښکلې يادونو او فکرونو ته وزگار وم.

کار پېل شو زه او امریکايي يوې غاړې ته کېناستو، هغه د کار څارنه کوله او زه د کار له ځايه لرې د هغې په يادونو کې ورک وم. ژر مې ځان ته پام شو، امریکايي را ته له عينکو لاندې گوري، هغه به له ځان سره ډېر خندلي وو، خو زما وړ ته پام نه و، خو چې خندا يې پولې ونړولې مخ مې ورواړوه... هغه په پوښتونکي انداز راته وليدل، د حالت پوښتنه يې وکړه:

- نن بل ډول يې، داسې نه يې لکه د کار په ساحه کې

- نه نه څه خبره نشته

هغه ونه منله

- زه پوهېږم او ما اروا پوهنه لوستې

وروسته يې وويل:

- ووايه څه خبره ده؟ په ټوله لار درسره غږېدم، خو ستا فکر بل ځای کې و.

پوه شوم چې له دوی سره هيڅ دروغ نه کېږي، ژر فکر راغی چې دوی خو ډېر ښه چلند کوونکي خلک دي، نو د لومړۍ دروازې پېښه مې لنډه لنډه ورته بيان کړه...

د خبرو پر وخت غوړ و، وروسته غلی شو، لانديني شونډه يې په پاسنيو غاښونو کې ونيوه، سر يې وښوراه، زه وډار شوم گوندې ښه پرې و نه لگېده.

لا هم په همدې اندېښنه کې وم، چې زما په اوږه يې خپل لاس کېښود، ډاډ يې راکړ او ژمنه يې وکړه چې زه به دې ښه ډېر ور سره مخ کړم.

زه په زړه کې ډاډه شوم او له ډېرې خوښۍ نه مې د هغه د ډاډمنو خبرو هېڅ ځواب پيدانکړای شو.

هغه په ټوکه وويل:

- گوره ښاغليه! دلته د واده او مينې هيڅ امکان نشته، که وی نو به زموږ شونډې له پارونو ډکې نه وی، دې خبرې سره يې له مجبورۍ پر شونډو نرۍ مسکا ته زه هم اړ کړم.

د حوض کار يو څه سر ته رسېدلی ؤ، خو د غرمې ډوډۍ لپاره

مشینونه بند شول، امریکایي څارونکي په پخپل موټر کې ځای ته ورسولو، له لمونځ او ډوډۍ وروسته يې د پاتې کار تر سره کولو وويل، موټر ته چې وختو لا يې دوهم گېر نه ؤ لگولی چې بېرته يې بریک ونيو، ما وويل:

- ولې صاحب!

وروځې يې را ته پورته پورته کړې، ويې خندل او کين لوري ته يې اشاره وکړه، هاغه خو نه ده؟

چې ومې ليدل هماغه نجلۍ پلې روانه وه، زه لکه په خوله چې گونگ شم، امریکایي مې رنگ او خاموشۍ ته وليدل، موټر يې ژر تاو کړ، د هغې نجلۍ مخې ته يې ودراره، پخپله ژبه کې يې سره لنډه سترې مشي او سلام وکړ، هغې نجلۍ چې وليدم بيا يې خپلې تنکۍ گلابي شونډې په خندا وگډولې، د هغې يوې شېبې سپرلي ته يې داسې روح ورکړ، چې ورپسې خزانونه يې په منډو کړل، لاس يې راکړ، په دې شېبه کې چې يې هر څه وويل، پرې ونه پوهېدم، زه يې يوازې مخ ته ځير وم، هغې راسره په خندا خندا د بيا ليدو ژمنه وکړه او روانه شوه. په قدمونو پسې مې ورليدل، موږ هم روان شو، لږه ساه مې واخيسته، امریکایي راته وويل:

- څنگه خوشاله شوې؟

زه لکه خوب چې گورم، په نارامۍ مې وويل:

- هو! خو..

امريکايي په خوږه ترخه بېرته را غبرگه کړه:

- خو!

زه، لکه خپله چې هم نه پوهېږم، ومې ويل:

- خو!

وبې خندل او بيا يې داسې وويل، لکه ښوونکی چې مې وي:
 - دومره د زړه مراندې ورسره مه تړه، هغه له دې ځای نه ډېره لرې
 تلونکې ده او بيا ستا او د هغې اړیکه تر دې ځايه ده، بيا وایم چې
 هغه له دې ځايه تلونکې او ته به پاتې کېږي.
 ما يې خبرې په غور اورېدې، د خپل فکر او فرهنگ په اړه مې ورته
 هيڅ و نه ويل، زموږ ځای راوړسېد، کارگر ښکته شول، زه او
 امريکايي لا ناست وو، غږېدو، ما ور ته موږ سره د ډوډۍ خوږنې
 وويل:

- نا زه هلته ډوډۍ خورم، هسې نه د چای غوندې مې دلته په ډوډۍ
 هم راواړوئ، دې سره په خندا روان شو.

دنده دتللو زما ايله څویمه ورځ وه، دومره اشنا نه وم، هر څه راته نوي
 ښکارېدل، د امريکايانو قرارگاه، ترې چاپېره اوسپنيزې بندې لارې،
 چاپېره ديوالونه، دوه درې ځايه د افغانانو او ورپسې د امريکايانو
 تالاشي، د سترگو عکس، دگوتو سرونو ليدنه، د دې ټولو له پوره ډاډه
 کېدو وروسته کارت ورکول او له هغې وروسته د خپل مشر امريکايي
 انتظار - دا ټول د يو نابنده کس لپاره خامخا نوي وو.

دا په ننگرهار کې ځانگړی او په گرد افغانستان کې د امريکايي
 ځواکونو له لويو هوايي ډگرونو څخه و او د امريکايانو يو لوی نفوس
 پکې ځای پر ځای ؤ، بې بريده پراخه ميدان و. ما د خپلو کارگرو د
 مشر او ژباړونکي په توگه دنده درلوده او تنخوا به د ټيکې د رئيس
 لخوا، چا چې ور سره د مشينري قرارداد کړی ؤ راکول کېده.

دا د ټيکې نظام امريکايانو راوړ، دغه ډول پروژې د امريکايانو په
 شتون کې تر دا اوسه چې ۲۰۱۶ م کال روان دی ځينو خاصو کړيو
 ته داسې ورکول کېږي چې د څو قرارداديانو ترمنځ بدلېږي.
 دغه ټيکه داران او د پروژو د راکړې ورکړې په سر کې ځينې بهرني،
 ترجمانان او نور شريک وي، دوی د پروژې له نيمايي ډېر لگښت
 داسې سره اخلي، چې هغه د چا خبره نه لاس خور او نه پښه...
 خو زيان يې هغو خلکو ته رسېږي چې پروژه ورته پلې کېږي او تر
 دې لوی زيان يې همدا د ټيکې سيستم له لارې د نورو په ټياکو د
 ټيکه دارانو د ښځو، لوڼو او بچيو د مخ سره دي چې د مزدورانو وينې
 پکې ځلېږي.

دغه ټيکه داران که د اوږي په يخو خونو او دژمي په گرمو خونو کې
 ناست وي او د نورو د لاسونو ټياکو ته حسابونه کوي، دوی که په
 مياشت کې يو وار دوه له پروژې ليدنه کوي، نو هم نظر يې په خپلو
 مشينونو وي، د کار معيار او د مزدورانو په حالت يې سترگې ړندې
 وي.

په ننگرهار هوايي ډگر کې زموږ په څېر نورو سلگونو افغانانو هم کار
 کاوه او په بېلابېلو پروژو کې بوخت وو، دلته ټول کارونه د همدې
 ټيکې په بڼه وو، عادي کارگر هم په لوی شناخت په کار لگېدل.
 امريکايي ځواکونو سره په نورو لسگونو پروژو کې په بوختو کارگرو
 سربېره لسگونه نور افغانان له دوی سره په پوځي دندو بوخت وو،
 دوی به په لومړيو کمربندونو کې ولاړ وو، دوی به خپلو افغانانو سره
 تر بهرنيو ډېره سختي کوله، پرعاداتو سربېره چې بهرنيو ته شوي
 وو، هېڅ ډول افغان پالنه نه وه ورپاتې.

ډېری يې شاپي وو، دوی له رنگونو هسې هم سره دي او نه يوازې په ننگرهار هوايي ډگر کې، بلکې په اکثرو ولايتونو کې له امريکايانو سره گډ ليدل کېدل.

ډېرې ورځې خو ناكراره او درنې ورځې واوږېدې، په كومه تمه او سوځېدلې تلوسه چې به كار ته تللم او د چا لپاره چې مې هغه سوځنده لمرونو ته غاړه ايښې وه، هغه سترگې نه وې او دا چې د هغې په ښكلې څېره مې سترگې نه لگېدې، ځكه خو زما په سترگو هم تيارې خورې وې.

يو وار بيا راته د دندې ماحول اغزي اغزي شو، د پسرلي هغه ورمې داسې شوې، چې ته وا د هوايي ډگر په دننه کې سيلۍ لگېږي ما هم تپوس نه شو کوی، زموږ رهنما امريکايي زلمی هم بدل شوی ؤ او له نوي مې سم له واره نه شول پوښتۍ، خو يادونو يې نورې را له د زړه پولي نړولې.

جدايي مه راولي خدايه

ما جدايي لېدلې نه ده مږ به شمه

ما يوازې خپل زړه خوږه - نا زه يوازې خپل زړه خوړلم... همداسې څه وو، هغه خو راڅخه خبره هم نه وه، چې سړی گوندې بيا مجنون شوی دی.

د هغې په يادونو کې ډوب وم، وروسته د اودس لپاره روان شوم، چې ليدل مې هماغه وه، خپل پوځي لباس يې لرې کړی او په يوه باريکه لباس کې داسې روانه وه، چې تور اوږد ټوپک ورسره هغه د چا خبره خوند کاوه...

زما ياد ته يوه لنډۍ راغله، خو زړه مې احساس ته خجالت کړم او هېڅ مې په شونډو رانوږه:

تر دا لنډي ټوپک دي څار شم

په غاړه ستا دی کړه زه درسره ځمه

زه يوې غاړې ته ولاړ وم، هغه روانه وه، خپلې طلايي گېډۍ زلفې يې شاته لږې وروپورته تړلې وې، بازار ته د څه اخیستو له پاره تلله، د سپينو متو زيب يې يوې خواته، خو مزل يې د ډېرې پاملرنې وړ و. پښه چې به يې کېښوه او بيا به يې پورته کوله، نو زړه کې به رخه او کينه راتله، چې ولې يې نو پښو ته شنه بڅملي قالين نه غوږېږي! بيا به مې زړه زور واخيست او ارمان به پکې غزونې وکړې، ځکه په دې دنيا او دې انسانانو کې نه مندونکی حسن و، سترگې يې داسې نه وې، لکه دې نړۍ کې چې غږېدلې وي، د شونډو سرو يې له گلاب پرته بله تشبيه نه منله.

هغه له وسپنيز جال جوړ دېوال په وره ننوته، زه هم ورو ورو وروان شوم، هلته داسې بازار و چې په اوونۍ کې به يوه ورځ بهرنیو د خپلې خوښې توکي په کې رانيول.

دې بازار ته به په گران بيه غميو او کانو سربېره افغاني لاسي توکي راوړل کېدل او بهرنیو به ورسره مينه لرله، هغوی به د لږو پيسو په توکيو ډېرې پيسې ورکولې او افغان پلورونکي به ورته خوشالېدل.

ما چې له هغې سره يو ځل دوه ليدلي وو، ځان مې نابنده کړ او څنگ ته يې زه هم ودرېدم، هسې د توکو د نرخونو په پوښتلو مې د هغې پام راواړوه، مخ يې راوگرځولو، ويې پېژندم، ماهم داغوښتل، پخپله ژبه کې يې را سره ستړي مشي وکړل، ما په بې صبرۍ وويل:

ډېرې ورځې نه وې؟

يو څه ساه نيولې شوه، بيا يې وويل:

هو دنده مې په بل ځای کې شوې، يوه اونۍ وروسته بيا لويې دروازې ته راځم.

لږه مې د زړه ناقراري کمه شوه

- ښه ښه، ډېر ښه، څه شی دې اخيستل؟

هغې د اوږو په غورځولو وويل:

- دا يو څه شيان مې راټول کړل، خو ډېر گران دي

ما فکر وکړ چې دا به کنجوسه وي، ځکه په سودا اخيستو کې دومره

خبرې کوي، ما د نورو افغانانو خلاف چې دوی ته تمه کوي، د هغې

په ځای مې د پيسو په ورکولو ټينگار وکړ.

- خير دی! پيسې به يې زه ورکړم

هغه حيرانه شوه، مگر کلکه وه، چې ته به پيسې نه ورکوي، ما په

اشاره پوهه کړه، دوکاندار ته مې افغانۍ ورکړې، شيان يې په

پلاستيک کې واچول، بهر چې راووتو گوته په غاښ څو شېبې ولاړه

وه، بيا يې وويل: له ما خو يې ۲۵۰ ډالر غوښتل، تا دومره پيسې ولې

ورکړې؟

ما ورته وويل:

- مادومره پيسې نه دي ورکړي، له تاسې ډالر اخلي او ډېر اخلي، موږ

نه ډېرې نه شي اخيستې، ځکه موږ ته يې بيه مالومه ده، ما ورته

ټولې ۴۰۰۰ افغانۍ ورکړې، چې ۱۰۰ ډالر ترې جوړېږي.

لږ يې تندۍ گونځې شو، بېرته يې د تندي کړښې وړانې شوې،

شونډې يې په خدا خورې کړې...

- ډېره مننه

زه دواړخطايې نه لږېدم، خو زړه مې کلک کړ او ورته مې وويل:

- نور څه کولای شم؟

په هماغسې غوږېدلې خدا يې وويل:

- نا... نا ډېره مننه، بيا گورو

هغه ولاړه او پرله پسې (نا، نا) يې زما په ذهن کې داسې يو قيامت

جوړ کړ، لکه څوک مطرب چې د رباب له يو ترنگ سره د رباب تار زر

ځلې په لږزه کې راولي.

له ما هرڅه هېر وو، دا مې هم هېر وو، چې به څه پسې له ځايه

راپورته شوی وم.

د خپل يار د مينې داسې دېوانه يم

چې خبر نه په کعبه نه بټخانه يم

په زړه راټوکېدلې تياکې مې يوه يوه ماتېده. په هوايي ډگر د راغلي

خزان سيلۍ بېرته د سپرليو په وړمو بدلې شوې وې، په دې رنگينيو

کې مې زړه هم د درزا پر ځای د خوښۍ ټوپونه وهل.

د سودا پر مهال خپل منځي خبرې مې يوه يوه بېرته له سره يادېده،

غټې ښکاري سترگې به يې يو دم راواړولې، مسکۍ به شوه، ژر به

يې په لاس کې نيولې قالينې ته پام شو، په خوښۍ به يې وويل:

(ډېره ښکلې ده زه به پرې کېنم او ستاسې افغانانو غوندې چای به

پرې څښم څنگه!)

د نوم د پوښتلو خدا يې راپه زړه شوه، کله چې مې ترې وپوښتل:

(نوم دې رانه هېر شوی)

په کړس کړس يې وخندل او داسې چې خبره يې له خدا بېلوله، ويې ويل:

- نوم مې ((مېگن)) دی او ((ينگ)) مې تخلص دی

ما سترگې ښکته کړې، په مينه مې وويل:

- ډېر ښکلی دی، خو زه به درته څه نوم اخلم؟

خپل ټوپک يې غاړه کې سم کړ

- ته! ته را ته ینگ وايه، ځکه هسې هم ځوانه يم، څنگه؟

زه مسکې شوم

- ځوانه خو هسې هم يې، خو زه درته يوازې ځوانه - نه، زه به درته ځوانه شهزادګۍ وایم.

خوشاله شوه، په روانه کې يې وويل:

- او زه درته له (ښه هلک) غیر بل نوم نه لرم

زما په زړه يې کرښه تېره کړه او هغه يو نيم شعر مې راږاد شو، چې:

ستا په ژبه باندې هره ژبه خوند کا

زه له دمه ځايه هغه ټيم ليډر امريکايي سره موټر ته پورته شو، په

لاره يې د ځنډ پوښتنه بيا بيا کوله، ما ځان ژغوره، خو هغه لکه په

هرڅه چې پوهېدلی وي، د جيب نه يې مډایل راوويست، زما او د

ځوانې شهزادګۍ ترمنځ ټولې خبرې، سودا او ولاړه عکاسي يې کړې

وه.

هغې د دغه ډول چلند او بې صبری د لامل پوښتنه وکړه، ما هم د زړه

له حال نه خبر کړ، هغه راته همداسې کاته، بيا يې وويل:

- ښه نو ډېره دې خوښيږي؟

ما د هغې د نور تعريف نه پرته وويل:

- ډېره

هغه لکه په مينه کې چې استاد وي او لکه زما د زړه له ژورو چې خبر

وي، ويې پوښتل:

- په جيب کې ميموري لري؟

ما لږ په حيراني وويل:

- نا... دلته خو د داسې شيانو د راوړو اجازه نشته

هغه لار راوښوده

- داسې وکه چې سبا ته يې راوړه او د اوس له پاره به همدومره وکړم

چې ستا (ځوانې شهزادګۍ) ته به ووايم، چې ستا (ښه هلک) ته

خپل انځورونه ورکړه، هغې سره په خپل کمپيوټر کې خپل انځورونه

ډېر دي.

د امريکايي دې خبرې او ښېگڼې داسې کړم، چې له زړه مې ورته

ډېره دعا وغوښته.

سبا ته مې همداسې وکړل، د سترگې انځور اخيستو پر مهال را ته

امريکايي مخامخ ولاړ ؤ، په اشاره يې رانه د پلش اخيستو غوښتنه

وکړه، هغه مې ورته ورکړ.

مېگن په وسپنيزه خونه کې يوې خوا ته ناسته وه، لکه چې له بېگه

يې خبره کړې وه، د سترگې له عکس اخيستو وروسته يې را ته

اشاره وکړه، ورغلم، لاس يې راکړ، خوا ته يې نږدې کېنولم، ټول

فولېر يې را ته په منډه وښود او بيا يې زما پلش ته راولېږل، پلش يې

زما پر ځای هغه امريکايي ته ورکړ، چې له ما يې څوک وانخلي، خو

په راوتو کې يې غلي زما په غوږ کې وويل، داسې چې وېره ترې نه

محسوسېده:

- تا نو ده ته هم ویلي!

زه غلی شوم، او یو څه مې د دې شعر ژباړه ور ته وکړه:

جانانه ستا د مینې درد د پټولو نه و

چې ترې سندرې جوړېدلې نو ما څه کړی وی

نړۍ مسکۍ شوه، په شا یې وټپولم او سره بېل شو.

دې امریکایي ښکلې نجلۍ رانه نورې خبرې هېرې کړې وې، په هر ځل لیدو به یې له سره مېنولم، شېبه په شېبه به یې د مینې لوړو ته پورته کولم، د ژوند چارې رانه پاتې وې او یوازې او یوازې د هغې د ښایست په نړۍ کې ورک وم.

د هغې د انځورونو د لیدو او ماسره یې د لېوالتیا له کبله هره شپه د کال هومره تېرېده، روح او زړه مې د وجود او سینې په زندان کې سره له یو بل بېزاره او خپه وو او وجود به خود زړې زړې کېده، چې په زړه کې ډېرې خبرې راتلې، دې سره به مې ځان ته فکر شو، نو پخپله به مې په ځان زړه وسوځېده.

د یو نا اشنا لاروي په څېر له داسې حالاتو سره مخ وم، چې هېڅ مې په خپله گټه نه شو راگرځولی، د هغه د لرو پرتو ځنگلونو رالوتې مرغۍ، چې یوه ورځ به بېرته خپلو ځنگلونو ته ورگرځېدله او زه:

زه لکه ونه د تقدیر په زولنو تړلی

خو د هغې نرم او پوست خوی او دریابي مینې حوصله راکوله، هر سهار به وختي ښه په مینه پاڅېدم او لکه پاچا به ښځ خپلې وظیفې ته تللم. اوس را باندې د پخوا په شان مزدوري او وظیفه بار نه وه، پکې خوښ وم، که څه هم گرمۍ او مزدورۍ به کله دومره تنگ کړم

چې زړه به مې شو چې نوره دا وظیفه خوشې کړم، خو چې به مې ((مېگن)) ته فکر شو، نو د دې هرڅه د زغملو وس به مې پیدا کړ.

زما په دې کلي کې څه دي - زه خو د یار سترگو ته شپې سبا کومه تر دې هم مخ نه گرځېده، چې مینه پولې او بریدونه نه لري، گرمي او سختي نه شي کولای د مینې تارونه پرې کړي، زه هغې سره تړلی وم، د پایلې په فکر کې نه وم، چې هر څه پېښېده.

ټول هوایي ډگر سپرلی سپرلی ښکارېده، هره خوا د هغې گلاب گلاب څېره تر سترگو کېده، د هغې برېښوونکي مخ او مرمړین وجود سپرې د ژوند له هرې لارې اړوه.

په هغې امریکایي نجلۍ ((مېگن)) چې به د هر چا نظر پرېوت په کړاو او غم به یې اړوه، خو زما کړاو او غم سپیڅلی و، د حوس په پړو تړلی نه و، ځکه ما چې یې له لیدو کوم خوند اخیسته، نو هغه لکه گلاب چې په بوټي کې د خوشبو لپاره غوړېدلی وي.

د کارگرو له مخې د هغې په تېرېدو به د ډېرو زړونو ته څه راتلل، خو هلته اصول وو او د خولې خبرې هم جرم و، خو زمونږ ریباز بیا د همدوی له نسله و او ماسره یې د هغې په مخ کولو، کېنولو او غږولو کې ډېره مرسته کوله، ځکه خو به مو کله کله سره لیدل او د انتظار تنده به مې خړوبېده.

وروسته بیا دومره راسره خوږه شوه چې که زما به پام نه و او هغې به ولیدم، نو د لاس پورته کولو سره به یې راغږ کړ:

- ښه هلکه!

د هغې دغه غږ به باغ باغ کړم، دا به یې راته د مینې ښه ښکاره شوه او په زړه کې به ډاډه شوم، چې دومره خو یې یاد یم او دا مې هلته

زړه ته کوزه شوه، چې کله مې ترې د هغې برېښلیک وغوښت، په لاس رنگینې امریکایي مجلې څخه یې هغه پاڼه وشلوله چې قټ شوې وه او خوشبو یې لرله، هغه نیمه پاڼه چې یې راکوله، په خدا یې وویل:

- ته یې بوی که، څومره خوږ بوی کوي!

د هغې په غوښتنه مې د مجلې نیمه پاڼه چې ادرس یې پرې لیک و، بوی کړه، خوشبوی یې نشه کړم. اوس یې هم را سره هاغه د لاس نښه شته، کله چې به مې ور ته برېښلیک واستوه، ځواب به یې ډېر لنډ او تنگ ؤ، خو ډېر خوښوونکی او په زړه پورې به و.

هغه ټوله له مینې او عاطفې جوړه وه، خدا او خوشاله ژوند یې فطرت ؤ، هر څومره چې به غږېده خوند به یې ور سره کاوه، د هرې خبرې ول پرانسته او پلو تړلو هنر یې لکه په خټه کې چې اغېزلی شوی وي.

یوه ورځ مې ترې په روانه روانه کې وپوښتل:

- څنگه لویه شوې؟ مطلب دا چې په کوم بل ځای کې ډېره پاتې شوې یې؟

هغه پوهه شوه، چې مطلب مې څه دی، زما زوړند لاس یې پخپل لاس کې ټینگ ونيو او ورو ورو مو قدم وهلو، خپله دنگه غاړه یې پورته نوره پسې هسکه کړه، اسویلی یې وکړ، ویې ویل:

- هئې ښه هلکه! ژوند ډېرې لوړې ژورې لري، خو ولې ژوند دومره گندلی او تنگ هم نه دی څومره چې یې تاسې افغانان گنئ. ستاسې په خپل مذهب کې راغلي چې انسان ازاد دی او زموږ پخواني

ولسمشر ابراهیم لنکن هم ستاسې په دین کې ډېره مطالعه او مالومات درلودل، هماغه وو چې د دغه اغېز پر بنسټ یې په امریکا کې غلامۍ ته د پای ټکی کېښود، له هغې وروسته امریکې چې څومره پرمختګ کړی لامل یې یو دغه هم کېدی شي، ځکه په هغو تورپوستو غلامانو کې داسې خبرې او ذهنونه وو، چې د دغه هیواد او ولس د هر اړخیزې هوساینې او پرمختګ سبب شول. انسانیت هیڅ ډول رواج، شرطونو او کولتور ته اړتیا نلري، ترهرڅه لوی عبادت انسانیت دی، کله چې انسانیت راشي، هغه ټولنه، کولتور، قام او هیواد غښتلي کیږي.

ما د هغې خبرو ته غوږ ایښی و، د خپلو خبرو پر مهال به یې خپل کین لاس ښورواه، کله کله به نرۍ مسکۍ شوه. که زه د هغې په ژبه پوره پوهېدلی ډېر به ښه وو، خو دغه تشه مې ځکه نه محسوسوله، چې مېگن ډېره هوښیاره او د سپرې په زړه او حرکاتو پوهېده، ما به له خولې کوم لفظ نیم ایستی نه و، د هغه تر شا چې به مې څه ویل غوښتل را مخکې به شوه او زما پاتې خبره به یې پخپلو خبرو کې را پوره کړه.

په خبرو خبرو کې د هغې څپمې ته راورسېدو، مخ یې راواړوه، ویې ویل:

- زه ننوځم چې ارام وکړم او ته...

- زه به هاخوا لاړ شم چې کار روان دی په هغې پام وکړم.

زما لاس یې یو ځل بیا زور کېدو نه وروسته خوشې کړ او سره بېل شو.

د غزانو ونو لاندې سیوري ته کېناستم او لوی مشین چې گریډر ورته

وايي په سرک میده کاني هوارول، د اوبو ټانکر به پرې اوبه اچولې او رولر به کېمپنډه چې کلک شي. درې واړه مشينونه او گاډي د دغې لپاره ما مؤظف کړي وو، د غرمې وخت نږدې ؤ، امريکايي زلمی راورسېد مشينونه مو پر ځای ودرول او پخپل موټر کې يې د تېر په څېر وڅېړولو چې خپل تم ځای ته ولاړ شو.

نه پوهېږم چې دغه زلمی امريکايي به زه زورولم او که به يې ټوکې راسره کولې، هر څه چې وو، خو ساعت به مو سره تېرېده، بيا يې راته وويل:

- څنگه، نن دې ملاقات وشو؟

ما ورته وويل:

- تا خو ليدلی يم، ځکه خو وايې

په خندا شو

- نا، ما نه يې ليدلی، خو د مخ تازگي دې حال وايي

په ما هم د هغه دغه خبرې بڼې لگېدې او بيا بې له دې هم...

څوک چې خبرې د جانان را ته کوينه

په خوبنۍ مې ورته وويل:

- هو! تر څمې ور سره يو ځای وم

ويې خندل

- لاس په لاس

نورهم په خندا شو...

دغه زلمی ويليم نومېده، خپل ځای ته چې ورسېدو ښکته شو، په خونو کې يو يو پاتې شوي موټر چلوونکي خپل خپل خواړه تيار کړي

وو، ما سره چې ويليم خونې ته ننوت، ډرېورانو د خپل رواج او مېلمستوب له مخې له خپل دېگ څخه يوه يوه کاسه را ډکه کړې وه، دومره چې دسترخوان له راز راز خوړو ډک او رنگين شو. ويليم دا هر څه په لومړي ځل ليدل، په ځمکه ناسته، ډوډۍ بيلول، په ښوروا کې لمدول، سلات، سابه، بېنډۍ او زموږ د ډوډۍ خوړو طريقه ورته ډېره حيرانوونکې، خو په زړه پورې ځکه وه چې هغه هم زموږ په څېر پيل وکړ، خو هغسې چې موږ خوړل هغه نه شو خوړی. کله به يې مړۍ لويه را بېله کړه او لکه د کاشوغې به يې له اينگولي ورلاندې کړه، پر ځای د دې چې په لاس يې خولې ته ورسوي سر به يې پسې راټيټ کړ او خوله به يې ورته بې بريده وازه کړه، ډوډۍ مو ښه په خندا داسې چې وږي ځای ته مو لانږه، وخوړه.

ويليم پاڅېده او خپل موټر څخه يې يخ پيپسي او نور شربتونه راوړل، هغه مو پسې وڅښل، زموږ په خونه کې معشوق استاد ډېر تبليغي او پرهېزگاره سړی ؤ، هغه د ويليم په فکر کې ؤ او ډېر يې ورته کتل، موږ چې ډوډۍ وخوړه دعا مو وکړه، ويليم سم له واره پوښتنه وکړه، ما ور ته وويل موږ له خدايه د مننې لپاره دعا وکړه، شکر مو وويست.

هغه يو څه شېبه گوته په غاښ و، بيا يې وويل:

دا خو تاسې زيار باسئ او ډوډۍ په دې سره ځان ته برابرؤی، که کرار ناست وای او تياره درته راتلی، نو هغه وخت به مو شکر ايستی وای.

ما ورته وويل:

داسې نه ده، خداى وايي بنده ته حرکت کوه! زه به برکت اچوم، ته

چې حرکت نه کوي خدای وايي زه هم درسره ملگری نه یم، دا زموږ عقیده او ایمان دی، زموږ دین او کلیمه خو دا وايي.

هغه غلی و، بیا یې وویل:

سمه ده! ستاسې کلیمه څنگه ده؟

معشوق استاد لکه پوه شوی چې و، څه یې وویل؟

ما ورته وویل دی وايي چې، ستاسې کلیمه څنگه ده؟

هغه ژر را مخکې شو، په رنگ کې یې ښکاره بدلون راغی او ویلیم ته مخامخ جوخت کېناست، ویلیم ما ته وکتل:

معشوق استاد وویل، ده ته ووايه که کلیمه غواړي واورې، نو غسل شرط دی، لومړی به غسل وکړي، وروسته به ورته کلیمه ووايم.

ویلیم ته مې د هغه خبرې ترجمه کړې، پورته شو، ځای مې وروښود، لږه شېبه وروسته راغی، کېناست ورته مې وویل:

دی چې یې څنگه وايي ته یې هم وایه! معشوق استاد د التحیات په څېر کېناست، امریکایي زلمي ته یې هم د ځان په شان کېناستو وویل، بسم الله یې وويله، بیا یې کلیمه ورته پیل کړه، کله چې الا الله ته ورسېدل د زلمي ژبه پرې نه اوښته، هر څومره چې به ور ته معشوق استاد اسانوله نه کېده، پاڅېد، پرسرې د اوبو یو یخ بوتل واړوه، شېبه وروسته بیا راغی، ما ته یې گاډي ته د راتلو وویل، معشوق استاد ته یې هم اشاره وکړه، دواړه روان شو، موټر ته وختو، ناستو ډېرورانو چې هر فکر کړی وي، خو له څېرو داسې ښکارېدل چې گوندې امریکایي ورته په قار شو او مشر ته یې وړې، خو ما ورته تاکیداً وویل چې هیڅ خبره نه ده، تر یوه ځایه چې لاړو ودرېده، بیا یې وویل:

ښه اوس راته بیا ووايه، خو که مې وویلی شوه بیا به زه هم ستاسې غوندې کېرم، خو دلته نه او دا راز به راز ساتی.

دا ځل یې کلیمه لکه د اوبو تېره کړه، ما ورته په سبا د یو دیني عالم کتاب چې په انگلیسي کې وو، پټ راوړ، ور مې کړ، هغه اوسپنیز ډالر یې راکړ، چې په خپله بتوه کې یې له ډېر وړاندې ساتلی ؤ او ما ته یې ويلي وو، چې دا مې د مېرمن د لاس نښه ده.

هغه نښه چې نن ماته راکوله، ورسره یې دا هم وویل:

ډېره را ته گرانه ده، ما سره تر دې بل محبوب څیز نشته، دا واخله...
ما ورته وویل، هغه څه چې ما ته په زړه پورې وو، هغه تا یو په بل پسې وکړل.

- کوم څه؟

هغه پوښتنه وکړه

ما ورته د وریادولو په دود وویل:

- یو له مېگن سره د لیدنې مرسته او بل زموږ د دین قبولولو احسان او مبارکي، هر څه چې مې ورته وویل نه یې منل او هغه اوسپنیزه روپی یې راکړه.

معشوق استاد ډېر مسلمان او ښه سپری و، تل به یې ویل، چې کامیابي یوازې د الله جل جلاله په دین او د پیغمبر صلی الله علیه وسلم په طریقه ژوند تېرولو کې ده، موږ که دلته له امریکایانو سره کار کوو او ډېر خلک یې بده گڼي، خو حقیقت دا دی چې ور سره مزدوري روا ده، غلامي یې حرامه ده او دا وگوره څومره لویه گټه مو وکړه که دغه شان، له هر منکر سره په مینه او احسان خبرې وشي،

خامخا د زړه تل ته کوزیږي او موږ به خدای په لویه ورځ په دې نه نیسي چې تا ولې جهاد نه دی کړی، بلکې په دې، چې ولې دې زما دین نورو ته نه دی رسولی، که دغه لړۍ روانه وساتل شي هېڅ ستونزه به نه وي. د دغه یو امریکني په مسلمانېدو ښایي چې ډېر نور مسلمانان شي.

قلندري استاد چې د معشوق استاد، استاد پاتې شوی او له معشوق استاد څخه په دیني مسايلو کې ډېر کم پوه و، بلکې بیخي شر و په تونده لهجه یې ور ته وویل:

- مړه امیر صیب! پرېږده یې، که دا مسلمانې زموږ د افغانانو په څېر وي، نو هېڅ دې څوک نور مسلمان نه شي، وگوره پرون یې راته وطن ښکېلې او نن ور سره کار کوو او د هغوی د لاس لاندې یو.

معشوق استاد ډېره حوصله درلوده او بل یې استاد پاتې شوی و، ورته یې وویل: استاده! ستا خبره په سر سترگو، خو د لاس گوتې هم یو شان نه وي او انسانان خامخا نفس او شیطان لري، په بدو اعمالو وروسته خپه وي، خو کار ترې شوی وي او بله دا چې که هر سړی لومړی خپل ځان سم کړي، انساني کرامت ته ژمن و اوسي پخپله به هر څه سم شي.

ماته د دواړو خبرو خوند راکړ، خو چې شته مسلمانۍ ته مې ولیدل، نو هغه د خپل استاد خبره رایاده شوه، استاد ویل، په کامه کې د یو سربند جوړولو پروژه په همدې ډلرباران کې یوه جاپاني انجنیر عملي کوله او خلکو یې د کار و زیار ډېرې خبرې کولې.

د استاد وینا ده چې ماسره هم د دې جاپاني د لیدلو تلوسه پیداشوه،

نو د کار ځای ته یې ورغلم، هلته له جاپانی نه او کار بوختو کسانو یې هم ډېرې ستاینې وکړې، یوه یې وویل:

- ډېر ښه سړی دی، اوس پرې خواري کوو، چې مسلمان یې کړو... استاد ویل، مایې خبره ونیوه او ورته مې کړه:

- لږ وار ورته وکړئ، که د دې کار په منځ کې مو مسلمان که بیا به دا کار داسې سرته ونه رسوي، لکه څنگه چې یې پیل کړی دی، په نیمه کې به یې پرېږدي.

ټولو مزدورانو او ډیورانو د دې خبرې سره په زوره وخنډل، یوه وویل:

- دا امریکایي خو څه د کامې د بند په پروژه کار نه کوي، چې نیمگړې به یې پرېږدي.

دا وخت زموږ یو ملگري چې د خونې نه بهر و، راته غږ کړ:

- راشه کنه یار دې غواړي!

را ووتم، گورمه چې ویلیم په دغه یو ساعت تېرېدو سره پرېږدونکی مخ په موټر کې ناست دی او د لاس په اشاره وايي:

- راځئ کنه! چې پاتې کار خلاص کړو

زه چې ورنېږدې شوم، هغه وویل، رښتیا لمونځونه، ډوډۍ، چای هر څه وشول؟ - هو، ډېره مننه!

ما ور ته وویل:

څنگه تا هم لمونځ وکړ...

نری مسکې شو، ویې ویل:

دومره ژر خو مې مه ملا کوه او نه څوک کېدی شي

د ټانکر، گریډر او رولر چلوونکي مې له ځان سره واخیستل او د کار

ساحې ته روان شو، چې ورسېدو، ویلیم وویل:

- ته اوسه زه راځم

- ډېره ښه ده

کار مو پیل کړ خو امام الدین ووې، صیبه که ستا اجازه وي زه به لږ دا ټانکر را ډک کړم.

- ښه لاږ شه

ولاړ، ډېر ساعت ورک وو، دلته داود پخپل گړېږ کار کړی ؤ او رولر ځکه پرې نه شو گرځېدی چې اوبه پرې پکار وې، دغه دی غرار شو او په گوډ راواوښت. وا لېونیږه دا چېرته ورک شوی وې. ژر ژر یې اوبه ایله کړې او کېسټ یې په درز چالو کړه. په وځکو کې هم خاندی. هسې خو په چالاکی کې یې نمبر وړی ؤ، اوبه یې واچولې د رولر نمبر شو. دواړه غاړې ته ودرېدل خپلو کې سره پوسېدل زرگونونو لوټونه یې سره اړول، زه پرې شکی غوندې شوم، ورغلم، شکی شول چې گوندې پرې پوه شوی یم. ما ته یې هم ژر دوه زرگونه په جېب کې راومنډل ما ترې په اړه پوښتنه کوله چې له شا څخه یې ژر ریډبول را ته خلاص کړ په دې سره یې زما فکر اړول غوښتل بیا مې ځان جوړ کړ خو پوه شم چې دا لوفري له کومې.

ژر یې سیگرت را ته بل کړ را یې کړ، داود له ده څخه ډېر ناز پر ما لیده. لاس یې پورته وارتوه له اوبو یې غږ وکړ ویې ویل، مړه ته دا نه پیژنې نمبر دس حرامي دی، تېل یې خرڅ کړي په دې سره په خټ خټ وځنډېدل. وا هلکه که گیر شی؟

- ستا دوا (دعا) پکار ده. پخپله یې راکوي را ته وایي څه د جېب خرچه دې وکه.

داسې شېبه به نه وه چې د دې دواړو به جامې (خولې) دمه وې هر وخت به ور سره راز راز خوراگونه، بسکت او... وو.

نه پوهېږم چې له کومې او څه ډول به یې پیدا کول، کوم چا امریکاني یې په اړه شکایت هم نه درلود او کار خو به یې لکه د خامار په یو غږپ کاوه، هر څومره ډېر کار چې به و، ښه په نره او ذمه واری سره یې تر سره کاوه. ځکه نو چې له هر چا به یې څه غوښتل، نا به یې نه شو کوی، بلکې پخپله به یې ور ته د موټر سیټ له راز راز نعمتونو ډکاوه.

رخصتی ته نیم ساعت پاتې ؤ، خوله مې وچه شوې وه، یو امریکایی سپین موټر په موږ راواوښت، هر موټر چې به را ته په ورو کېده به، ځینو به سلام کاوه او ځینو به شاباسی هم ورسره غوټه کړ، په موټر کې یو هلک او یوه نجلی وه، له سلام وروسته مې ترې غوښتل چې اوبه راکړي، خو په موټر کې ناستې نجلی چې مې خولو ته وکتل اشاره یې وکړه، ورنږدې شوم، توره ښیښه یې کښته کړه، له دننه مې یخه هوا په مخ راغله.

په نړۍ خندا یې وویل، دا واخله اوبه، دا شربت

مننه، ژوندۍ اوسې

سم له واره مې د اوبو بوتل په سر واړوه، څو چې مې له خولې لرې کاوه، له شا راپسې په خوږ غږ په امریکایی ژبه اواز شو:

- دومره تری؟!

په حیرانۍ مې داسې چې بوتل مې لا په خوله ؤ شاته وکتل، گورم چې مېگن ده، لاس یې راوغځوه، ما هم لکه د وارخطا لکه څوک چې

درياب اخیستی وي، خپل لاس په تادی ور اوږد کړ، ما د هغې او هغې زما لاس سره ښه زور کړل، په خندا شوه، وی بس دی هن، ژر مې لاس ايله کړ، اوس يې گلابي حسن نورې کانې کولې، لکه چې تازه له خوبه راپاڅېدلې وه، لاسونه يې يخ وو.

پخپله يې وويل:

- ښه هلکه! ویده وم، ډېره نا ارامه وم، اوس مې ولبل اوس ځان ارام احساسوم او بيا چې ته راسره يې نو ډېره ارامه یم، بايد وړاندې راغلې وای، خو نه مې غوښتل ته مې داسې وگورې چې...

مايې خبره ونيوه

د رحمن په عاشقۍ کې کمی نشته

نو بيا ځله ائینه کې ځانله گورې

دا بيت چې مې ورته وژباړه، ډېر يې وخنډل، د خدا نه وروسته داسې چې د خدا څپې يې ورو ورو د مخ له ساحله ټولېدې، وويل:

زه خو يو ستا مينې او د مينې نه ډېر د مينې په پوهېدو حيرانه شوم او بل ستاسې ژبې ته چې تاته يې څومره ډېر شعرونه په یاد دي.

- ښه، چېرته ځي؟

- چېرته به ځم، همداسې راووتم، په خېمه کې تنگه شوم، ښه شوه چې ته مې وليدې، ستا لیده مې هم يوه بهانه وه، چې بهر راووتم.

هغه چې د دندې وخت يې پوره شوی و، نو د دریشۍ پر ځای يې نری لباس په تن کړی و. د سرک بلې غاړې ته له لرگي جوړه يوه کوټۍ وه، سيوری و، ما ورته وويل، راځه دلته لمر دی، هلته به کېنو.

نه پوهېږم په کوم زړه مې ور ته دا خبره له خولې ووته، نری مسکۍ شوه، سمه ده...

خونه کې د لرگي چوکۍ وه، پر هغې کېناستو، داسې چې مخ د سپين لمر پلوشې خړولې، په سيوري کوډله کې يې رڼا جوړه کړې وه. گېډۍ زلفې يې چې، شا ته تړلې وې، ترې ښکاره شوې سپينې دنگې غاړې يې زړه ډوباوه. ډول ډول ستاينې او مننې له قدرت څخه په زړه کې راتلې...

قربان شم له پستو لاسو د هغو ملايکو

چې ستا يې له مرمرونه تراشلي دي لاسونه

زه تېری وم، دوی لپه شول، له سپينو اوبو ډک شول

د ژوند په نامه وايم چې دې ښکلي دي لاسونه

زما لاس يې پخپل سپين لاس کې کېښود، خپل بل لاس يې پرې داسې کېښود چې د مينې په ډېرو تودو کې مې د لاس يخوالی احساس کړ. بيا داسې چې زما لاس يې په خپلو لاسونو کې واړوه، په زړه سوي يې وويل:

- لمر دې لاسونه تور کړي

- هو! خو څه خبره نه ده، ژمي کې به بېرته سپين شي، غلې شوه بيا

يې شنې بنورې سترگې راواړولې ويې ويل:

- له ډېرو سپينو لږ غمړنگي ښه وي

زما ويلو ته يې په خپله خبره کې ځای نه و پرېښی، غلی شوم.

هغې له ښکر شا ته جېب نه د اوبو نيم بوتل راوکېښ، يو څه يې ترې څښلې، ما ته يې ونيوه...

- هن وړاندې هم ډېر تېری وې، ما ورته وويل، که دا اوبه مې وڅښلې

نو به ټول عمر کې تېری نه شم، خو غواړم دا اوبه له ځانه سره يو شم.

- ولې؟

- زموږ په دې ټولنه کې داسې عقیده هم شته، چې د ځينو ناروغانو لپاره اوبه دمېرې او بيا لږې لږې ورکول کېږي. زه هم ستا د خولې دا اوبه وړم او داسې ځای کې ږدم چې يوازې زه يې گورم.

هغه پورته شوه، زما سر يې پخپلې غاړې پورې جوخت کړ اسوبلی يې وکړ، ويل دومره دې خوښه يم!

- هو! نه پوهېږم، خو ډېره مې خوښېږي.

د مننې په ډول يې يوه شېبه خاموشي حاکمه کړه، وروسته يې د تلو وويل، زما مری وچه شوه او په نيولي غږ مې ورته وويل:

- ته ځې!

هغه راپورته شوه، نور يې هم غږيو نيولی کړم.

گوره سترگې چې مې ډکې ډکې کيږي

نوم د تگ په خوله وا نخلې باران راغی

هغه لکه زما په وجود کې چې يې د خپل تگ له امله راپيداشوې ناارامي درک کړې وي، د کلکې ژمنې په توگه سترگه ووهله او په خوږه خوله يې راغبرگه کړه:

- خامخا وينو، سمه ده! لاړم...

هغه روانه شوه، تر ډېره مې ورته ليدل چې له سترگو پنا شوه، وخت هم پوره شوی و، کارگرو گاډي درولي وو، زما په تمه وو.

معشوق استاد راغږ کړ:

- صيبه څنگه مرکه خلاصه شوه!

- هو دا دی څو، خو چې ويليم راشي

لږه شېبه وروسته ويلم هم راغی او له ورايه يې پر شونډو خندا خپره وه، نه پوهېږم، چې دی ولې او څنگه زموږ له هرې ليدنې خبرېده. په هر حال! موټر ته وروختو، له دروازې چې راووتو، لاس يې وښوراوه، ويل ښه شپه!

هره شپه مې نوره پسې سختېده او اوږدېده، سپرې چې سترې شي خوب وکړي دمه شي، خو زما سترگو نور خوب نه پېژانده. د هغې د خپلولو او يو ځای سره کېناستو او ان مينې ارمان پسې واخيستم، داسې چې دغې ارمان يې ورځ تر بلې زېږېدلې. کله به تر سهره وينې وم او لکه د بې وسه به مې له خولې زگيروي واته، کله به مې اسمان ته وکتل غږيو به ونيولم، خدای ته به په زارو شوم.

په وير په سرتوري تقدير وارخطا شي

الله دې زما که اذان دی جانانه

کله به مې له ناکامه زړه او ذهن د مشورې او سلا لپاره د يو څو شېبو پورې يوه خوله شول، خو چې به و نه شوه لار به يې بېله کړه او پخپله خپله مخه به شول، دلته به يې زما سترې وجود نور هم پسې درې درې کړ، شپه به کال شوه او د هغې غم به نوره هم پسې سخته کړه.

کله به داسې وخت راغی چې په ورځو ورځو به مو سره و نه ليدل، خو هر ديدن به را ته د سلامت ژوند له بيې کم نه ښکارېده.

دا ځل مو کار په هوايي ډگر کې وتلې ويالې په سر د سرک ايستوو، باران شوی و، هوا برابره وه او سگريټ په لاس د هغې لار په څارلو وم، دې وخت کې بيلډوزر اوسپنه ماته کړه، ورغلم ډرېور بله لرله، د هغې په جوړونه لگيا شو. زه هم ورسره بوخت شوم، دې کې نرۍ،

پسته، خوږه او زړه باغوونکي خوشبو مې هوا پر مخ تېره کړه، ور سره یو د انسان سیوری مې له مخه تېر شو.

ومې کتل، هماغه دنگه ښاپېری وه، تور اوږد ټوپک په غاړه، خولۍ پر سر، اوږده عسکري بوتان په پښو، نېغه روانه وه.

ما پرې غږ کړ:

مېگن!

مېگن مخ راواړوه، د تېر په څېر نه موسکۍ شوه او نه یې کومه خبره له خولې وایسته، بېرته یې مخ واړوه او سمه روانه شوه.

دلته یې زما دزړه په اسمان دښکونو او راز راز اندېښنو وریځ راخوږه کړه، ټینگ نه شوم او تر شا یې تر یو ځایه پسې شوم، خو نه مې پرې غږ کاوه او نه کوم بل حرکت.

یو ځای داسې راغی چې هلته نور افغان کاریگر او سپین ږیرو تر څنگ امریکایان هم وو، په منځ کې یې تېره شو، ډېرو پسې ورمېرونه واړول او سترگې یې پسې ووتې او چې به هر چا ولیده په زړه به یې یوه شنه تغمه د اوف او آه لکه د تالندې برېښنا زغېدلې، خپله مېگن هم ښایي په زړه کې د دې لنډۍ مفهوم ته نېرېدې پوهېدلې وي چې:

دا خپل ښایست را پورې اور شو

تنکي ځوانان راپسې مري خونکاره شومه

په هغې پسې زما په ورتلو هم پوه شوې وه، ځکه هر څو گامه پس به یې داسې راکتل، لکه نه چې راگوري، خو چې خوند یې و نه کړ، ترې راستون شوم او په شا به مې کله کله پسې مخ واړوه که راوگوري، خو څنگه چې وه هغسې روانه روانه وه...

کړۍ ورځ مې ناکراره تېره شوه په سر مې درد شو، امریکایي زلي

ویلیم نن په خپل ځای بل همزولی رالېږلی ؤ، ما ترې د رخصتۍ اخیستو وویل، هغه همدومره وویل:

- ډېر ناروغه یې؟

- هو! سر مې خوږېږي.

- هن دا اوبه وڅکه، ښه کېږي او کنه چې خپل کلینیک ته دې بوځم! غلی شوم، ورځ مې بې اوبو او بې کلینیکه تېره کړه، درخصتۍ وخت پخپله راغی، د نور کله خلاف چې له هوایي ډگر نه وتو ته به مې زړه نه کېده، نن د هغې ځوانې شهزادګۍ چلند داسې حد ته رسولی وم، چې د هوایي ډگر لومړۍ دروازې ته مې پښې بې واره یوه له بلې وړاندې کېدلې.

له هوایي ډگره په وتو نېغ انټرنیټ کلب ته ولاړم، هلته هم له بده مرغه برېښنا نه وه، تر ناوخته منتظر وم، اخر برېښنا راغله، خو ماښام ورځ وژلې وه. کمپیوټر ته کېناستم غوښتل مې هغې نه د تېرې ورځې د چلند په اړه وپوښتم، چې ومې لیدل په ان باکس کې مې دوه نوي پیغامونه وو، لومړی مې یې هغه یو ژر خلاص کړ چې گورم د مېگن برېښلیک دی، پیغام یې زړه وړونکی ؤ، خو چې به مې د هغې په نوم سترگې ولگېدې...

مضمون که ښکلی نه دی خو عنوان څومره ښایسته دی

ای ښه هلکه!

ته به خپه شوی خامخا یې! ستا په زړه کې به ډېر څه راغلي وي، لومړی خو بېښه غواړم او بیا واوره چې ولې مې در ته سلام و نکړ، خیر دی زما خبرې په سره سینه ولوله، دا ځل مې له نوي برېښلیک څخه پیغام درولېږه، خو اوس د هغې له وضاحته تېرېږو.

زه نن د یو تورپوستي امریکایي لخوا خوابدې هله شوم چې ما ته یې وویل، زما دوستانه شه! خوښېږې مې.

ما ډېره بده وگټله او په ټوکه مې واخیسته، خو هغه رښتیا ویل، هلته زموږ په قانون کې دغه ماده ور زیاته شوې وه، وروسته چې له حقیقت څخه خبره شوم هیڅ مې نه شواى کړای.

ستا سیوری به مې مخې مخې ته کېده او بل خوا هغه بدرنگه وحشي خبره، ته ووايه څنگه وکړم؟

پوهېږم چې ته به یې بده گڼې خو زه هم د خپل زړه واکداره یم، داسې به یې د مینې تر سینده پورې باسم، چې په اوبو به یې شونډې هم لمدې نه شي، خو کاش چې داسې هیڅ نه وای شوي، تا ته مې ځکه خبر درکړ، چې که سبا یې را سره ووينې هسې نه زړه دې مات شي. اوس مې مشرغواړي، نورې خبرې به بیا وکړو.

سبا ستا په تمه

مېگن

ستا ځوانه شهزادگۍ

د فکر او اندېښنې په دوه لارې کې پاتې شوم. تر ډېره گوته په غابڼ، کمپیوټر ته غلی ناست وم او پیغام مې ور ته بیا بیا لوسته... دلته زما په زړه هغه د اندېښنو او شکونو غرونه ورو ورو ویلي کېدل.

د هغې د مینې څپې مې نورې هم په زړه کې په شور شوې، زه غریب بې وسه او هغه د نړۍ د پرمختللي ځمکې ښکلې ښایېږۍ او بیا دومره زړه خوږی غیرت او ننگ...

دلته د قدرت مرسته د ستایلو وه، هغه لارې چارې چې زما له تصویره هم لېرې وې، پخپله به مې سترگو ته غوړېدې او د مېگن مینې او

خواخوږۍ خو رانه د ځمکې د سر خان جوړاوه، کله کله به دومره غره شوم، چې د نورو مینه به را ته هسې ټوکې ښکاره شوې.

کور ته روان شوم، نن شپه مې حالت ښه و، خبرې مې هم وکړې، د نورو شپو په څېر سم له واره بام ته و نه ختم. د کور غړي حیران وو، یوه ویل نن دې څنگه شعر جاري شوی، نور کله خو سم ښغ بام ته پورته کېدې.

د هغې خبرې مې له سترگو پرده لېرې کړه، خو د اوس لپاره مې په ژبه ځواب نه جوړېده او یوازې په تشه یوه خوله خدا ترې روان شوم.

پاس اسمان نن ډېر رنگین ښکارېده، ما سره چې په ذهن کې د خپلې ځوانې شهزادگۍ کوم تصویر و، د هغې په سیالۍ کې سپورمۍ د خپل حسن زور ښکاره کاوه خو هڅه یې بې ځایه وه، ما ته به ورپورې خدا راغله، کله به مې پرې زړه خوږ شو، مخ به مې ترې واړوه، په بله ډډه به شوم... نه پوهېږم څنگه او څه وخت خوب راغلی ؤ، خو سهر مې ځان ښه احساسوه، لکه سپرې چې له ښې سترې وروسته دمه شي.

هو! د نور کله په څېر مې سترگې سرې او سترغلي له شوگیر څخه نه وو پرسېدلې. ښیښې ته مې وکتل ځان را ته ډېر ښکلی ښکارېده او ولې به ښکلی نه وم د چا په سترگو کې اوسېدم.

په تادی باندې له کوره ووتم، هوایي ډگر ته په رسېدو مې ولیدل چې ویلیم لومړۍ دروازې ته راغلی دی، له ورنېږدې کیدو سره یې وویل: - السلام علیکم

نوی و لا یې په زور زېر الفاظ او کلیمات نه وو زده کړي، بیا یې وویل، څنگه پرون دې په سر درد و؟
 ما ته مې ملگري وویل، اوس څنگه یې؟
 هغه ته مې په اوږه لاس کېښود، مننه مې ترې وکړه، هغه وویل، خلک په کتار کې ډېر دي، زه او ته به په لنډه لاره ولاړ شو.
 سمه ده زه یې له ځانه مخکې کړم او له سلگونو خلکو یې تېر کړم، په کتار کې مې یو هم خپل کس و نه لیده، هغوی چې له ما سره وو ټول دننه تللي وو، ویلیم وویل:
 - ملگریه! نن به زه، ته او هغه ((مېگن)) ډوډۍ یو ځای خورو - هن، رښتیا وایې!!
 - هو! بېگا یې ما ته وویل، چې ښه هلک سره را له د لیدو زمینه برابره کړه.
 ویلیم په رتبه کې تر مېگن مشر و او دا صلاحیت یې درلوده، چې سره وگوري، کیني او خبرې وکړي.
 ویلیم ته مې له دې وړاندې د هغه په وینا یو ساعت او یو لاکټ د هغه د مېرمن لپاره تحفه راوړي وو. نن یې را ته له غوږه تېره کړه چې ډېر یې خوښ شوي.
 ما ترې مننه وکړه، هغه وویل:
 - څنگه مېگن ته به دې هم څه راوړي وي؟ ښه ده لومړی یې زه وگورم.
 ما ورته کړه:
 نا، دومره زړه مې نه دی کړی او څه چې مې کړي هغه مې هم په خوارۍ پرې منلي.

هغه غلی و، خو زه یې د اصلي خبرې راپورته کولو ته رسولی وم، نو مې ورته وویل:
 - خو ویلیم!
 - وایه! مهرباني
 - هغې ما ته بېگا پیغام رالېږلی و
 ټول مې ور ته په ټکي - ټکي تشریح کړ.
 نه پوهېږم، د ویلیم تندې ولې گونځې او ټنډه تروه شوه، یوه شېبه غلی شو، بیا یې وویل: که هغه وغواړي تا له ځان سره امریکا ته بیولی شي او د گډ ژوند پرېکړه هم کولای شي.
 زه رابیداره شوم، ومې پوښت:
 - هغه به را سره دومره اوږده وپالي؟
 - ضرور، خو په یو شرط چې مینه د زړه له تله وي
 دلته نو نری مسکې شو ویې ویل:
 - که چل در سره وکړي، بیا به څه کېږي؟
 ما وویل:
 - هو! هر څه کولی شي
 بېرته یې خبره له ټوکو را پېله کړه:
 نا دومره ظلم به نه کوي
 هغه روان شو، ماته یې وویل، ته لږ ودرېږه! زه موټر راوباسم.
 له پارک څخه یې موټر را وویست، خپل ځای ته لاړو، دوه موټر چلوونکي یې پاتې کړل او نورو ته یې د کېناستو وویل، لومړی یې ورته د کار ساحه او د کار طریقه وښوده او بېرته یې راوستل، چې مشینونه له ځان سره واخلي او د کار ساحې ته ولاړ شي.

ویلیم وویل، راخته تر هغې چې د دوی د مشینونو هوا پوره کيږي او د کار ځای ته ځي، ملگري ته دې ووايه چې ستاسې چای وڅښو. - ولې نه

باغچه گل استاد په چای کې ماهر او مسلکي ؤ، زما خونې ته مخامخ خونه د هغه وه، ویل صیبه زه به ښه زیر چای درته تیار کړم.

چای تیار شو، موږ خپلې خبرې کولې، چای مو په خبرو خبرو کې وڅښه، د ویلم نه مې یوه خبره هم په زړه پته کې نه شوه ساتلې.

زما د خپلو اندېښنو بیا بیا یادولو او په اړه یې د هغه راگړولو ترڅنگ هغه ته د سر په کاسه کې په کراتو، کراتو اوبو ورکولو سربېره یې کله هم راته تندې نه و تریو کړی او په سره سینه به یې ځوابولم او ډاډه کولم.

هغه زما او د مېگن ترمنځ د پل په څېر و، په خبرو خبرو کې ور ته مخاښه وشوه، خولې یې پاکې کړې، خولې یې له ځمکې پورته کړه، د الوتکو کېناستو لیکې په لور روان شو، هلته یې موټر یوې غاړې ته ودراره، ټوپک یې اوږې ته کړ، ښه چې نږدې شو یو لوړ رتبه مشر یې ولاړ ؤ، له سلام وروسته یې ور ته امر وکړ، چې دوه فرشې موټرې راوله، له هاغه الوتکې سامان په کې واچوه او خوږن ځي ته یې ولېږه.

بیا د الوتکې خوا ته راغلو، د سامان کېښته کولو طریقه او ترتیب یې ور وښودل، بېرته ولاړ و، موټرې مو راوستې او هماغسې مو وکړل.

د همدغه پټۍ یا پخې (لیکې) په غاړه به هغه هیلوکوپترې ودرېدې، چې کار به په کې وو، یانې کوم ځای به یې مات ؤ، هغه به یې

جوړوه.

موږ په همدغه غاړه روان وو، چې یو مشر امریکایي راغېر کړ، ودرېدو ویل یو ټانکر اوبه پکار دي، دلته یې واچوه، ډېره دوږه ده، کار کوو.

ویلیم ما ته وکاته، ما ویل، زه به یې راولم ته ځه، هسې هم ځای نږدې دی، هغه خوښه کړه.

ولاړم ټانکر مې راوست او ډرېور ته مې لارښوونه وکړه، زه ورته کرار ودرېدم، شا ته مې ناڅاپه یو درب شو، چې ومې کتل نجلۍ پېلوته وه، له خدا شنه شوه.

- ډېر ووبرېدې.

زه ورته یوازې مسک شوم، هغه د هیلوکوپتر دننه ننوته، ما اورده ساه واخیسته، هغه له وروسته د یوه قوي نارینه په څېر ښکارېده، خو چې به مخامخ شوه تعجب به سړي کاوه. مشر امریکایي راغی کوم چا چې را ته د ټانکر ویلي وو، بلا شربتونه په لاس راوړسېد، ویل دا واخله. پېلوټې هم د څه راوړو اشاره کړې وه خو ده پوره کړل، درې واړه ودرېدو او د اوبو له شیندلو څخه خوند اخلو، خو زه په زړه کې د ویلیم د وعدې پوره کېدو په انتظار یم، د دوی کار پوره شو، ولاړو دغه دی ویلیم هم راوړسېد، ویل زه ځم ته له یو موټر سره هلته راخته. ډېر په بېره یې موټر راتاو کړ.

موټر مې له ځان سره واخیست، د پخې لیکې په کوز سر چې راتاو شو را ته په سل مترۍ کې د دوو کانټیرو په سر دوه امریکنۍ تر سترگو شوې، داسې چې د سیوري لپاره یې نری چوپال وهلی او یوازې ډېر معمولي ځایونه یې پټ کړي او نورې سپینې وړانگې داسې چې تورې عینکې یې په سترگو وې، پرتې دي.

معشوق استاد ته مې وويل:

- استغفرالله

نږدې ؤ چې موټر ترې بلې خواته ولاړ شي، ژر يې بېرته کابو کړ،
ودرېده، نجونو چې وليدو ژر يې بنښونه پر خېټو کش کړل.

غرمه راورسېده کار مو خلاص کړ، معشوق استاد ته مې وويل، ته
خه زه له ويليم سره ډوډۍ خورم.

- ښه سمه ده.

موټر ته په ختو يو خه له خان سره وبورنېده، بيا مسکې شو، ورغلم،
څنگه مسکې شوې؟

- هسې مړه! دا پېرنگيان هم خدای ښه ښايسته پيدا کړي دي.

ما ور ته وويل، پېرنگيان به يې انگرېزانو ته ويل، دا خو امريکايان
دي، ويل خه پرواه کوي، يو شان بېزوغان دي.

يوه شېبه ور ته غلی وم، بيا مې ورته په مات زړه وويل، استاده!
حوصله پر ځای کړه، د دوی همدا دنيا ده او همدا مزې دي او رښتيا
خه مزې دي، له هغه لس زره کيلومتره ليرې دنيا نه راغلي دي، شپه
ورځ کار، له ټوپک او مرميو سره لوبې، سختي او درانه بارونه
گرځول، دا نو خه مزې دي.

دې سره معشوق استاد روان شو، ليدل مې چې ويليم ډېر په تېزه
راروان و، په تمه وم، چې خوا ته به مې ودرېږي، خو له ما هم تېر
شو وړاندې يې کلک بريک ونيو، بېرته په شا راغی او خوله يې له
خندا ډکه وه.

اشاره يې وکړه:

- راخېژه! بيا يې موټر ډېر تېز راتاوکړ او مخ په خوړنځي روان شو.
خوړنځي ته چې راورسېدو موټر يې په پارک کې ودراره او ننوتو.

قانون دا ؤ چې هر امريکايي به يو لوی پتنوس چې پکې بېل بېل
کورونه وو راخيسته او د خپلې خوښې څيزونه به يې پکې اچول. دلته
چې ما دومره ډېر شپونه وليدل هغه د مرغيو د پيو خبره مې راياده
شوه چې يو د مرغۍ پۍ نه وې، نور هر څه وو. رښتيا هم هر څه وو،
اشپزان يې اکثره افغانان وو، ما ترې پوښتل چې حلال خواړه
راوښايه، کور يې ودان هماغسې يې وکړل.

ويليم چې له وړاندې ځای او وخت ټاکلی و همالته کېناستو. مېگن
(زما ځوانه شهزادگۍ) له وړاندې ناسته وه، ډېر وړی شوی او تېری
شوی وم، خو چې مېگن مې وليده...

دومره زه يم ياره ستا د ديدن تېری

چې دې مخ ته کړم نظر اوبه اوبه شم

لورې او تنده را څخه سم له واره والوتل هغوی ډوډۍ وخوړه ما هسې
ځکې ځکې وکړې، مېگن به په نرو سپينو گوتو مړۍ داسې خوړه چې
به يې مخې ته هر څومره موړ ناست وو په نورو خوړو به يې لاس
پورې کاوه. ويليم له ډوډۍ وروسته راخيستي شربت څخه سر
خلاص کړ، زما او د هغه نظر سره غبرگ شول، بوتل يې پر مېز
کېښود لږ غلی شو او بيا يې مېگن ته مخ واړوه:

- زه ځم، بيا بېرته راځم، تر هغې خپلې خبرې وکړئ. مېگن ما ته
وکاته، ويل اودې لیده، ويليم ته يې په پسته لهجه وويل:

- مننه!

مېگن څنگل په مېز کېښوده، زما او د هغې د خولې او غوږونو تر منځ

فاصله دومره وه چې سره د ساه ورم مو پر يو بل لگېده. د قاب کاشوغه يې په کيڼ لاس پر مېز ټکوله، يو څه سوچ کې شوه بيا يې سر راپورته کړ، په سره ساه يې وويل:

- ښه، ښه هلکه!

له ټوکې وروسته يې غاړه پورته کړه

نه پوهېږم چې ولې مې زړه هغسې نه دی، لکه له دې وړاندې چې و. زه ور ته خاموش شوم

بيا يې وويل، زموږ خلک ډېر ازاد دي، خو زه ولې هغسې ازاده مرغۍ نه يم او لکه په يو زندان کې چې بنده يم، دلته مې له دندې روح او زړه دواړه نور سترې شوي دي.

بيا لږه په فکر کې شوه، ژر يې وويل:

- هو رښتيا، هغه د تورپوستي فکر مه کوه، پر هغه بحث نه کوو، څنگه چې مې درته ويلي هماغه شان ور سره کوم.

خو اوس را ته ووايه؛ چې دلته زما لږه موده پاتې ده او له دې ځايه ځمه، ځکه مې دومره وختي خبر کړې، چې ستا په حالت وپوهېږم.

ما ور ته زړه غټ کړ، پاکه مې ور ته وويله:

- زما خوښه يې او مينه در سره لرم، ته که دلته يې که هلته او يا په بل هر ځای کې زما د زړه په ژورو کې به دې د مينې او يادونو کور ودان وي، ستا تله به زما په زړه کې ستا مينه مړه نه کړي او زه به ټول عمر د خپل زړه په هديره کې ستا د مينې په مزار د اوښکو ډيوې بلې ساتم.

زما خبرې يې راپرې کړې:

- زه پوهېږم ځکه خو درسره دومره اړيکه ساتم او په دې چې ته زما

هم ډېر خوښېږي.

يوه شېبه چپ شوم، بيا مې وويل:

- نو چې داسې ده لار راوښايه؟

هغې راته خپله بې وسي رامخې ته کړه، ويې ويل، امريکني نجونې او زلي د شوق او ذوق له مخې دلته راځي او ډېر له مجبوري، چې يوه يې زه هم يم. زه مې مور او پلار ډېره کوچنۍ پريښي يم، په سختو تنگو کې رالويه شوې يم...

دلته د مېگن غټې سترگې په اوښکو ډنډ شوې، ژر يې اوبه ور پورته کړې، ساه يې واخيسته، بيا يې وويل:

- نه غواړم چې نوره وځورېږم، خو څه وکړم، څومره چې د ښه ژوند په هيله يم هومره له گړنگونو لوېږم...

په مخ را ماته اوښکه يې په گوتو وړانه کړه، نوره داسې غلې شوه چې ماته يې نه راليدل

ما يې د ډاډه کېدو له پاره وويل:

- ای مېگن! ته خو ډېره شوخه او خندۍ وې، اوس دې څنگه هغه هر څه هېر کړل. حوصله دې برابره کړه، په دې ژورو او لوړو پسې ضرور هواره وي.

غلې شوه، بيا يې وويل، هسې نه خلک متوجه شي، نورې خبرې به بيا وکړو، خو دا خبره ياده لره چې ته ښه يې ته د هر چا خوښېږي.

زه يې خوشاله کړم، څه مې ويل، خو هغه راوړاندې شوه:

- ښه، نو ښه هلکه راځه دغه پتنوس دې در سره راواخله، په دې بله لاره وځو.

خالي پتنوسونه به په کثافت دانو کې اچول کېدل، بهر راووتو د لرگو

جوړو اوږدو خونو په منځ کې دوه په دوه ورو ورو تر یو ځایه روان وو، داسې چې نه هغې څه ویل او نه خبرې کولې. د بېلېدو په وخت یې را ته مخ راواړوه، ودرېده له مینې، درد او خوږو تودې شونډې یې زما پر وچو شونډو کېښودې، نرۍ مسکۍ شوه، د لاس په اشاره یې مخه ښه او د بیا لیدو ژمنه وکړه.

د تل په څېر مې ورته تر پناه کېدو پورې وکتل، باغ باغ راستون شوم، تر ډېره پورې مې نه څه خوړل او نه څکل او نه مې ورته زړه کېده. ویلیم ویل، څنگه څه خبرې مو وشوې؟
- هو ډېرې او ډېره مننه له تا نه یار!
- نا هیڅ خبره نه ده

ویلیم په قد کې د چنارقدو ملگرو په کتار کې راته، دنگ نرۍ ځوان داسې چې له شوخی سره یې اخلاق او نزاکت هم بې بېلگې وو او زړه سوی خو یې داسې ؤ لکه دی چې پوځي نه بلکه د خیر ښېگڼې په کومه مؤسسه کې وي.

ورځ ډېره ښه وه ټولې کړنې زما له زړه سره سمې وې، د خپلې ځوانې شهزادګۍ د ناستې د اوبښکو، سلګو او خنداګانو خبرې مې بیا بیا په ذهن او زړه راوړېدې، د میګن د یادونو په همدې باران کې کور ته ورسېدم.

مور مې کټ د دیواله سیوري ته راوړ، دواړه ناست وو، مور مې وویل، زویه په دې کار کې دې څه پیسې درکوي نه؟

زه لږ رانېغ شوم، ولې په کور کې خو به څه کمۍ نه وي؟

- هو! زویه ځینې سوداوې تمامې شوي، ځکه مې درته یاده کړه.

دې سره ماته هم احساس وشو، چې د خپلې ځوانې شهزادګۍ په مینه کې مې د میاشتې پوره وتو او د بلې د څو ورځې اوږېدو ته هېڅ پام نه دی. د مور د رایادولو سره له کوره راووتم، دفتر ته چې ورسېدم رئیس چېرته روان ؤ، چلوونکي یې مو ترغروه. له سترې مشیو وروسته مې ورته وویل، که څه هم دوه درې ورځې اوبښتي، خو زما فکر نه و اوس مې روپیۍ پکار دي.

رئیس لومړی غوسه غوندې شو، بیا یې وخنډل، ویل ورشه انجینیر صاحب به درته پیسې درکړي او لږ کار مې هم در سره ؤ، خو څه سبا به پرې وغږېږو، نور څه خبره نه وه، خو خارجیانو یوه بله پروژه هم رالېږلې، همالته په میدان کې ور سره هغه هم پیل کوو.

- سمه ده سبا چې راغلم بیا به خبرې وکړو، اوس ځم چې کور ته سودا یوسم

له هغه نه په روانېدو مې ښار کې سودا برابره کړه او د ماښام په څپو مې د کور لاره ونيوه.

اوږده شپه له مېګن سره د تېرې ورځې کیسې پوره کولو په تمه تېره شوه او چې سبا شو نور هم په تلوسه کې شوم، څومره چې لا ر و هم هومره مې زړه د صبر واګي پرېږدي.

هوايي ډګر لومړۍ دروازې ته په سل مترۍ کې بلا لوی کتار د لویو ګاډو او کانټینرونو جوړ و. داود چې پرون خپل ماشین د جوړولو لپاره را ایستلی ؤ، شا ته بند پاتې و، زه یې چې ولیدم، ویل دا به څنگه شي؟

پلی روان شوم، دروازې ته چې ورسېدم، د افغاني ساتونکو مشر مې

ملگری شوی و، ور ته ومې ويل، که هاغه سپری مخکې را دننه کړې، مننه به وي، هغه ويل يو څو دقيقې صبر دې وکړي چې دا راننوتې خلک او گاډي تالاشي کړو، هغه به پسې راننېاسو. مشر مې له داود سره مخ کړ او زه ترې ننوتم.

اکثره موټر چلوونکو به موټر د خرابېدو په بانه بهر ويستل، خو پټ به يې تېل له گاډو خرڅول، له ټانکو نه به يې په پېپ ايستل او ځينو خو به پکې دوه دوه ټانکۍ لگولې وې او په داسې هنر به يې غلا کوله، چې امريکايان به هم پرې نه پوهېدل.

تنخوا به يې دومره وه چې ايله يې پرې پر دغه ډالري فضا او گرانه گرانی کې ځانونه ساتلی شول، خو چې مياشت به تېرېده، هر چا به ځان ته يو موټر درولی و.

هر څوک پرې له ورايه پوهېده، چې دلته يوازې په تنخواه څوک کار نه کوي او نه يې په تنخوا کار کېږي. سوله ساتي عسکرو هم ور سره لاس درلود او د چا خبره گټې يې سره شريکې وې. نه يوازې تېل بلکه په هر څه چې به يې لاس بر شو اسره به يې نه کوله او په دغه لوبه کې هر مسلمان ور گډ ؤ او داسې روا يې گڼله لکه په جهاد کې چې يې غنيمت موندلی وي.

په هوايي ډگر کې دننه کارگرو به د نورو درغليو او غلاوو په څنگ د بهرنيو ځواکونو کارول شوي او نيمه کارول شوي وسايل، کمږه، پلش، ميموري، کمپيوټر، د لرگيو تختې او ډېر نور وسايل بهر راايستل او هلته به يې په لوړو نرخونو په خلکو پلورل.

د دوی نه ډېرې گوتې د هغو په غوړيو کې وې، چې ساختماني شرکتونه او انجواني يې درلودې، دوی دننه دننه په څو کلونو کې

دومره وپرسېدل، چې خپلې جامې پکې تنگې شوې، موټرې، کورونه، ملکيتونه او د ژوند ډېرې نورې اسانتياوې پيدا کړې.

په تېرو کلونو کې چې څومره پيسې افغانستان ته راغلي په دغه ډول لگول شوي، د يوې پروژې د لگښت نه به هغه اضافي لگښتونه ډېر وو، چې د پروژې پلي کوونکو ته به په واک کې ورکول کېدل.

په افغانستان کې د فساد جرړې له همدې انجوايزم د لارې خورې شوې، غلا، درغلي او ټگي د دغه بازار يو معيار جوړ شو، بې له دې چې دننه په ښارونو او کليو کې يو ناانډوله اقتصادي وده منځ ته راغله، په کليو او ښارونو کې د وگړو ترمنځ څو طبقه ايز نظام ته لمن ووهل شوه.

په مکمله توگه داسې يوه خړه فضا جوړه شوه، چې هرڅه پکې د گټو په بنياد وو، قناعت ورک شو. په ساختماني کارونو او پروژو کې داسې يو دود خپل شو، چې وطن سره د چل او دوکې نه پرته يې بله مانا نه درلوده.

د پروژو دوران يوه بله نادوده هم درلوده، هغه ډلې چې د وسله والو په نوم به جنگېدې، هغوی هم په لرو پرتو سيمو کې په پلي کېدونکو پروژو کې خپله ونډه غوښته، دې حالت به سپري ته د کونړ او نورستان د گرانيه ډېرو کانونه او د قربانيو غوښې وريادولې، چې په برخو به وېشل کېدې.

دننه په هوايي ډگر کې په سور لمر او ترخو ډوږو سربېره، دغه راز کړنو او ځان ځانۍ څو واړه دې ته تيار کړم، چې نوره دنده پرېږدم، خو د کورغم، يوازي توب او نورو ستونزو به مې پښې وتړلې.

په نړۍ اوسپنيزه جالۍ (لار) چې ور سم شوم ميگن ولاړه وه او تور مشين يې په لاس کې نيولی او د دننه تلونکو کسانو سترگې گوري. ما ته يې پام نه و، له تالاشۍ وروسته ورننوتم، زه چې ورنږدې شوم هغه په څه شي پسې کښته شوه، چې بېرته راپورته شوه زه يې نېغ مخ ته ولاړ وم. مسکۍ شوه، عکس چې يې واخيست په شونډو يې ژبه تېره کړه، ويل سبا جمعه ده او بله ورځ د مېلې ده، هلته به مېله کې وينو. - سمه ده!

روان شوم، د هغې د ليدو خواږه ډېر وو، خو د بېلتون درد يې هم زما داسې ملگرى و، چې درد يې زړه نه شو زغملی، خو به يې قدرتي خوشبويي زما د زړه او ځان پر بام داسې خورې وې، چې:

څوک وايي بې رنگه يم او ټول رنگونه نه لرم
تاو مې له وجود دى لکه زېړه زرغونه جانان

بيا ليدو او وعدې به مې ژوند نور هم بهار بهار کړ، هغه وېره او گيله چې به مې له نصيب او ژوند څخه درلوده، د مېگن له ښکلې خولې راوتلې وعدې به بيخي رانه هېره کړه...

قربان دې له وعدو شم زما عمر يې کړو ډېر
همداسې په نېټو پسې نېټې دي چې راځي

لا د کارت اخيستو مېز ته ولاړ وم، چې کارت واخلم او ووځم، خو امريکايي نه زما کارت ورک و، مخ يې د کارتونو خوا ته اړولى و، د نظر غټې عينکې يې پر سترگو وې. زما ورته زړه تنگ شو، ورته مې وويل: لکه چې نوی يې؟!

مخ يې راوگرځاوه، ويل هو! بيا يې را ته وويل: د کارت شمېره دې څو ده؟ ما ويل، دومره...

بيا يې هم پيدا نکړ، ويل ته يې پيژنې؟ زما پرې سم له واړه نظر ولگېد، هو هاغه دى زما شاته نور کارمندان هم کتار ولاړ وو، په نمبر به کارت ورکول کېده. کارت يې راکړ، څنگ چې مې غاړې ته اچوه، يو دم د توپ ډز اواز شو.

په ډگر کې ځای پر ځای لگيدلي لوډسپيکرونو کې د لارښوونو غږونه پورته شول، زما تر شا ټول ولاړ کسان يې بېرته ستانه کړل او زه انتظار ځي ته ننوتم.

هلته ولاړو عسکرو مخابرې له بډو راوکښلې، خپلو مشرانو سره په اړيکه کې شول، افغاني عسکرو هم خرس پرش جوړ کړل.

زه چې له خپلو ملگرو سره په يو کونج کې ناست وم چې زموږ امريکايي هم راشي. هغه راغی، ما ور ته وويل، دا نور خو نه پرېږدي؟

ويل راځئ هغوى به خپل کار کوي، بهر ته چې ووتو رښتيا هم حالات ترينگلي ښکارېدل او فضا غمجنه او وېرېدونکې وه. ما ترې په اړه وپوښتل، خو څه يې و نه ويل، همدومره چې خير دى.

نن ويليم موټر ډېر په بېړه روان کړ ځای ته په رسېدو يې له واړه د دوه مشينونو د بېولو وويل، چلوونکو گاډي چالان کړل او ځان سره مو روان کړل، دا هغه ځای و چې د دغه ډگر پوله وه او مخې ته يې اغزن تارونه لگېدلي وو. په بل امريکايي اوږده فرش گاډي کې خالي

هیسکوگانې راوړسېدې، څلور پینځه عسکرو ژر ژر ودرولې او موږ ته یې د ژر ژر ډکېدو وویل. خاوره مو له ځمکې راپستله او بېرته به هماغه مشین په هیسکوگانو کې اچوله. فکر مې راغی چې دا ځای د دوی دفاعي ځای دی.

ډزې یو څه تم شوې وې، خو لکه چې د راتلونکي لپاره یې ځانونه خوندي کول، کار چې خلاص شو، ویلیم را ته وویل، دلته د تېلو لپاره ذخیرې راوړو باید چې ساحه ور ته بې خطره وي.

ما ور ته وويې ما خو فکر کاوه چې گوندې...

خبره یې را پرې کړه، ویل نا! دا ډزې خو هر وخت کیږي د هغې لپاره موږ وسایل او چمتووالی په پام کې لرو.

اوس دا ډېر مهم ؤ ساعت لکه چې ناوخته دی. ځی چې څو ډوډۍ وخورو موږ چې ځان جوړوه، بیا په لوډسپیکر کې د لارو د تړلو غبرونه پورته شول... ویلیم وویل، لږ صبر به وکړو، بې پیلوټه الوتکه پورته کوي.

زه حیران شوم، ورته مې وویل، نو الوتکه خو په ټاکلي ځای کې اېښودل کیږي چې له هغه ځایه یو دم الوزي، ویل نا د هر څه لپاره خپل اصول دي، موږ په هغې که نه پوهیږو خو ولې ډېره قیمتي الوتکه ده او دا په ریموټ پاڅول کیږي او له همدې څخه کنټرولېږي.

له کوم ځای څخه چې الوتکه راباسل کېده او پاڅول کېده، هر څه زموږ پر وړاندې او له نږدې وو. له یو لوی تالار ډوله گودام څخه چې له اوسپنیزو دېوالونو او چت څخه جوړ ؤ، په داسې حال کې چې هر ډول موټرې او پلې لارې تړل شوې وې له تالاره یوه کوچنۍ بې

پیلوټه الوتکه چې دوه امریکایانو ورسره نیولې وه مخ په لیکه ورو ورو راروان وو.

د اوسپنیزې پروۍ په څېر جوړ کړي ټاکلي ځای کې یې ځای پر ځای کړه، بیا یې چالان کړه، ښه شېبه وروسته چې اواز یې ښه تېز شو او غوږونه یې نور کښول، لکه مرغۍ چې د سړي له لاسه والوزي له خپل ځایه دغه شان والوته. ما په زړه کې وویل، خدایه! بیا به د چا خونې ږنگوي...

له الوتو سره د لارو ایله کېدو اجازه وشوه او موږ هم روان شو.

تر خپل ځای پورې مې ذهن د بې پیلوټه الوتکې له بمبار او وړانیو سره روان و، په خبرونو سربېره مې له ډېرو خولو څخه د دغه بې امله ناولې الوتکې په اړه نادودې اورېدلې وې، ځکه خو مې ترې نفرت او کرکه کېده. که څه هم دوی به د تخنیک او کمپیوټر خبرې کولې چې رسا هدف ولي، خو له ږندې بمبارۍ یې څوک نه شول منکرېدی.

خپل دمه ځای ته په رسېدو هم دغو فکرونو پرېښودم، په همدې فکر کې په خونه کې نه پوهېږم څنگه ویده شوی وم، ستریا او اندېښنه چې ډېره شي خوب سړی وږي.

یو وخت قلندري استاد له غټې گوتې وښورولم، صاحبه! ناوخته دی، ډوډۍ مو تا ته ایساره کړې، د لمونځ وخت هم دی، هسې نه هغه کافر راشي بیا چېرته که کار ته ځې چې...

نن ماښام کور ته له تلو وړاندې دفتر ته ورغلم، رئیس صیب ناست ؤ، خولې پرې راماتې وې.

- ولې برېښنا نشته؟

- نه کنه مړه، دا د جنراتور والا دې خدای خوار نه کي؛ هر وخت وايي جنراتور خراب دی.

- بیل به مو نه وي ورکړی

- نا هلکه د بیل خبره نه ده

بيا يې خولې پاکې کړې، ويل څنگه ؤ کارونه!

- خير خيريت دی.

- څنگه امريکايان خو کوم شکايت نه لري؟

- امريکايان يې نلري، خو موږ يې لرو

- هغه څنگه؟

لږ مسکۍ شوم، بيا مې ورته ورو وويل، پخپله په يخو کوټو کې وي او موږ لکه مجرمان په تودو وړانو خونو کې، يو پکي غم که يې هم راته خوړلی وای ښه به وه، ډېره گرمي ده.

ريس په دې خبره کې کومه دلچسپي وانخيسته، بيا مې ورته د پيسو وويل، چې مياشت پوره ده، که هغه راکړي.

انجينر ته يې غږ کړ، هغه ويل، پيسې ورځ دوو کې امريکايان رالېږي، دی دې هم وروسته راشي.

سبا ته جمعه وه او بله ورځ يې راته د تنخواه اخيستو وويل.

د مېگن راکړې وعدې سيوري ته به اوږدم را اوږدم، شپه تيره شوه او په يخو اوبو مې ولامل، که ناراستي مې ورکه شي.

د دندې پر لور روان شوم، تر دروازې پورې په خپل حالت کې وم، خو چې د کتار انتظار ته مخامخ شوم گرمۍ د خپل وروستني زور ازموینه کوله، چيرته يوه پاڼه هم نه خوځېده، تر دې چې زما نوبت

راته، اسمان کې وريځې غرونه، غرونه تر سترگو شوې.

دلته زما پر زړه د خوښۍ وريځې را خورې شوې او د چا ياد مې له سترگو باران راوتوکاوه. په همدې تلوسه کې وم چې ژر مېگن ووينم. دوه ورځې جدابي چيرته زغميده، خو بيا هم تېره شوه، خو د لته د څو شيبو انتظار او تلوسه لا زورونکې او بوږ نوونکې وه.

له تالاشۍ څخه تيريدل نه وو سم عذاب و خو ننوتم، مېگن ولاړه وه، له تود هرکلي وروسته يې راته د دود او اصولو له مخې د سترگو عکس واخست.

نه پوهېږم چې مېگن چا ته کتلي وو، چې د پاسنۍ شونډې او پوزې تر منځ مخ برخې ته نږدې يې تور خال وهلی ؤ.

زما ډېر خوښ شو په اړه مې يې ترې وپوښتل:

- ستاسې د رنجو خال نه دی، په قلم مې وهلی، څنگه خوند کوي؟

غلی شوم او په زړه کې مې په وياړ د تخيل په ژبه نړۍ ته وويل:

خالونه په سپين مخ وهي شوخی نه ناخبره

د خدای په کار کې کار لري گناه کوي کافره

ويل څنگه غلی شوې؟

ما ورته وويل، زما په زړه کې چې څه تير شو هغه ستا په ژبه نشم ويلی، چې ته پرې پوه شې.

مشين يې بل امريکايي ته ورکړ، ويل ته راځه!

د خوڼې کونج ته ودرېدو، وه ويل:

- اوس ووايه! هر څومره چې ويلی شې

ما ورته د پورته شعر مانا وکړه، شونډې يې زور کړې، لاس يې راوپاندې کړ، دا ځل يې د اوږې په ځای په مخ وږې وږې خپېږې

راکړې او په خاموشه ژبه يې راته د تلو او هلته د لیدو وویل.

زه لا د کارت خونې ته نه وم ختلی چې را غږ يې کړ، ودریدم، هغه را ورسیده تیگا وهلې غوندې مې غوږ ته رانېږدې شوه:

نن د میلې ورځ ده، په یاد خو دې ده، سودا کوم، یو څه شیان دي هغه به راته واخلي.

- په سترگو، خو څو بجې راځې؟

د لږ فکر نه وروسته يې وویل:

- یوه بجه، یا لږ وخته به راشم

سره له دې چې دغه وخت زموږ د ډوډۍ او لمانځه وي، خو هغې ته مې ډاډ ورکړ.

ویلیم نن په ځنډ راغی، ما ترې وپوښتل، ویل یوه لیدنه مو وه او رښتیا نن کار کم دی، خوته به راسره یې.

ما ورته وویل:

- نن له مېگن سره ژمنه لرم

- څو بجې

- پوره یوه بجه

- ښه نو بیا خو بخت هم ښه کار کوي، نن تر دولسو کار کوو، ایسته ورځ تر رخصتۍ ستا ده.

- رښتیا وايې؟!

- ما نو کله درواغ ویلي؟

- مننه یار

- څه لوی کار خو مې نه دی کړی

زه روان شوم، هغه ته څه خبره وریاده شوه:

- هی، هی!! یوه پوښتنه کوم

زه ورستون شوم، مهرباني!

- په پښتو کې دې ته..... څه وايي؟

- په پښتو کې دې ته وايي (ډیره گرمي ده)

په خندا شو، څو ځله يې تکرار کړه، اخر يې داسې وویل:

(ډیره گرمي ده)

ما ورته کړه: ته پښتو زده کولی شې.

هغه وویل:

زما هم خوښیږي- خو زما د خونې ملگری چې د دندې ډیره برخه يې په شمال کې تیره کړې، د هغه فارسي خوښیږي.

ما ورته وویل:

د هغه لپاره فارسي ژبی ژباړن وگوره او ستا چې پښتو خوښیږي زما هم انگلیسي ستا لپاره خوښه ده.

ویل نا - د مېگن لپاره دې خوښیږي، دې خبرې سره ښه ډېر مسکې شو، بیا يې وویل:

راځه چې کار خلاص کړو

کار ته روان شو، د انتظار هر شېبه په ډېرې سختۍ تیریده، یو لور ته د مېگن د لیدو خوښۍ په زړه، زړه کې نخولم، له بلې خوا ساعت په لاس بیا بیا کتو سودايي کولم، هر څه چې وو، خو وخت هم صبر نه کاوه تیریده، دولس بجې شوې، تقدیر د مرستې زنگ ووهه، ولاړو ډوډۍ مې هسې د معمول په څیر دوه مړۍ و خوړه، مخ لاس مې پرېمینځل، جامې مې بدلې کړې او د امام الدین په ټانکر کې

پروت سپری می هم وواهه...

وینبته می لامده کړل او بیا می رمنځ کړل، د مېگن د وعدې سیوری ډیر یخ و او لیدلو خو یې بیل رنگ او خوند درلود، په کومه لاره چې میلې ته راتله ورته په انتظار ودریدم. له خوښۍ نه می د وجود ټول غړي بیل، بیل بنوریدل، په زړه کې ورته د هرکلي او خبرو لپاره د الفاظو په ترتیبولو بوخت وم، هسې نه په احساساتو کې را څخه داسې کومه کلمه ونه ویل شي چې د هغې د زړه ماتي او زما د پیښمانۍ سبب شي.

په همدې کې وم، چې د انتظار لمن می را ټوله شوه، مېگن ټوپک په غاړه او نیم لباس په تن له اوسپنیز دیواله را ښکاره شوه، میده مزل یې زړونه زور کول، داسې چې:

په لاره ورو څه پښې د پرېوځه

ستا د قدم لاندې می زړه دی وبه چوینه

د هغې په را نږدې کیدو سره می زړه د سینې بریدونه نړول، خوښۍ او اندیښنې دواړو خپله وسه کوله، اخر د چا لیده او د کوم مخ دیدن و.

لا څو گامه وړاندې وه چې راغږ یې کړ، مسکۍ وه، لاس یې پورته کړ:

- زه ښه یم، تاسو؟

- زه خو تر اوسه دومره ښه نه وم، خو اوس ډېر ښه یم

هغه رانږدې شوه، لاس یې راکړ، په شایې وټپولم، ویې ویل:

له چا ښه یې؟

- له ناروغۍ

یوه خوږه خندا یې بیا راډالۍ کړه، داسې چې په شا لاره، د مری رگونه یې وځلیدل، بیرته یې سر ښکته کړ، سترگو یې رانه شبنم وڅڅول، په خپل طالایي وینستانو یې لاس تیر کړ او روان شو.

داسې خوښ، ازاد او بې پروا روان وو، چې فکر کېده د نړۍ کومه بله څنډه ده، ټوله لاره ورسره ښکلې ښکارېده، متوازن وجود، ښکلې مخ او د ښایستونو له ملکې سره یوځای د میلې په ور ورننوتو. ډیر خلک ورته هک پک شول، حیران به شول، له خپلې دوکاندارۍ به بیزاره شول ان یونیم به پخپلو کې غلي غلي وویل: مړه! دا زموږ نو څه ژوند دی

یو نیم دوکاندار څخه چې به مو د کوم څیز په اړه پوښتنه وکړه، بې اختیاره به یې یو څه له خولې ووتل...

ننني دیدار څه بل رنگ او خوند درلود، هره خوا عطرینه، خوږه او زړه یخوونکې فضا بریښیده. یو دم می فکر ته راغله، چې سودا ژر ژر وکړو او له دې ځایه ووځو، هسې نه پاتې سترگې چې یې دا نه ده لیدلې، له روزگاره پاتې نه شي.

په غوږ کې می ورته وویل، په خوښۍ یې راسره ومنله، شیان مو واخستل، یو پلاستیک هغې او بل ما له سودا ډک روان کړل، بهر چې راووتو بټوې ته یې لاس تیر کړ.

- ماویل څه کوي؟

- پیسې درکوم

ما ویل نا خیر دی، ما ورکړې، هیڅ خبره نه ده، خو ټینگه شوه ویل، که ته همداسې کوي، نو بیا به نوره سودا له تا پټه کوم.

ځکه زه خجالت احساسوم، همدومره بس دی چې له گرانی می

ژغورې...

ما ویل زه که درته د زړه خبره وکړم وبه بې منې؟

- ته خو بې ووايه!!

- نا لومړی ژمنه وکه؟

ښي او کين لوري ته بې وليدل

- سمه ده

- مېگن داسې خبره ده چې څه زما په وس پوره وي، ته په کې ټينگار

مه کوه او چې بيا نه کېده، تاته به بې وایم.

و بې ويل، سمه ده

روان شو- زما دمه ځای په لاره کې و، چې راورسېده هغې ته مې د

دمې وويل، خو ويل نه ته له ماسره ولاړ شه.

ما ويل، هلته خو به بې څوک بده نه گڼي؟

ويل، نه څه خبره به نه وي. دواړه روان شو، خيمې ته په ورننوتو دوه

نورې امريکايي پيغلې خپلو کمپيوټرونو ته ناستې وې، زموږ په ليدو

راولاړې شوې، مېگن ته بې وويل:

- د سودا مټينې! بيا دې ټول بازار اخيستی

ميگن ورته په وياړ وويل:

هو، دا ټول خو ددې ځوان په برکت

- هغه څنگه؟

ميگن ورته د شنبې د ورځې د ميلې ټوله ټگي تشرېح کړه، هغوی ته

بې وويل:

- موږ ته بې په ډالرو راکوي او ده ته بې په افغانیو- ډير توپير کوي.

هغوی دواړو وويل:

- ښه، نو چې داسې ده، موږ ته بې هم اخله کنه؟

- ولې نه، څه مو چې پکارېدل يوازې احوال راکوئ.

مېگن پلاستيکونه په خپل کټ کيښودل، له يخچال نه بې يخ

شربتونه راواخيستل، يو بې خلاص کړ او ماته بې مخې ته کيښود.

هغه هم راسره يوې خواته کيناسته، لاس بې زما په شا تير کړ، ويل

څنگه په فکر کې شوې؟

ما په يو څه وارخطايي سره مخ ورواړوه، بيا مې زړه وکړ، ما هم ترې

لاس چاپيره کړ، خپل تندۍ بې زما تندي سره ولگوه، مسکۍ شوه.

په ميز ايښی شربت بې راکړ، په ښي لاس مې ونيوه، يو غږپ مې

ترې وکړ، خو زړه مې د اوبو پر ځای د هغې گلابي شونډو ښکليدو ته

پسځېده.

لکه چې را باندې پوه شوه، په اشاره بې وويل، نجونې ناستې دي،

سترگه بې هم کيښودله، خو د زړه يخني مې شيبه په شيبه ډيريدله،

غوښتل مې سږو نيولی زړه مې د هغې غېږې په تاو تود کړم.

نجونې لکه زمونږ په اندېښنو چې پوهېدلې وي مخونه بې واړول،

هغې تلوسې او په اور او انگار پوخ شوي انتظار د خوړلۍ او خوند

غوټۍ سپړلې.

يو بل ته په سترگو کې خبرې وې، په ژبه گيلې او په شونډو نه

سږېدونکې تنده لکه په دښتو کې د پېريانو د غرمې تېرونه همداسې

الوتله، خپله يوه نړۍ وه او د خيال په وزرونو د دې نړۍ به هسک

الوت نور نشم تصوير کولی...

خپل لاسونه بې لکه د لمر سپينې وړانگې او د گلابونو څانگې زما په

لاسونو کې بند په بند او گوته په گوته راغړې کړل. د مينې د درياب

ژورو ته ښکته کېده وو، شونډې، سترگې او ژبه خاموشه وو، زړه لکه د اوبو نه چې کب وتلی وي، درزا يې سلگيو ته ډېره ورته وه. د بې هوښۍ له دنيا رابهر شو، هغې په موسکا د مخه ښې په دود بدرگه کړم او په غريو سره بيل شو. لار راته تياره ښکارېده، يوې غاړې ته د غز ونې لاندې کيناستم، ونې ته مې تکیه وکړه، لاس مې په تندي کينېد او د ارمان اوبو واخيستم.

هيڅ پايلې ته ونه رسيدم، خو په رخصتيدو کې چې دمېگن زړه خوږي ته مې فکر شو د اميد او هيلو گلونه مې په زړه کې وټوکيدل او د بيا دغه راز ناستې په تکل له خپل ځايه پاڅيدم.

له ځان او جهان نه نا خبره يوازې په خپل فکر کې ډوب د خپل دمه ځای پر ځای د هوايي ډگر لويې دروازې ته روان شوم، کارت مې ورکړ او کورته لاړم، چې ساه مې ښه واخيسته، فکر راغی ساعت ته مې وکتل پوره درې ساعته له خپل وخته څخه مخکې راغلی وم. هغې سره د دې ځل ناستې، خبرو او وخت تېرولو څه بل رنگ راوړی و، اوس نو د مينې اور لا پسې لمبه کيده، زړه هيڅ وار نه کاوه، په زړه کې د صبر، زغم او اميد ځای لوټل کېده او ځای يې داسې بې صبرۍ نېوه، چې نه پرې پوهېدم.

ټولې ورځې د کار تر څنگ د يو بل ليدنې او څو خبرو کولو لپاره وخت جوړولو هڅې وې، ژبه سر ته رسول وو، کټ مټ لکه يو زړه چې له دواړو زړونو رغېدلی وي.

جمعه وه له لمانځه نه چې راوگرځيدم، زنگ راغی، غږ د امريکايي و، زما امنيتي مسوول، ويل چيرته يې؟

هغه ته مې د ځای په اړه وويل، په خدا شو، ويل سبا درسره يو جوړه تورې عينکې راوړه!

- ښه په دواړو سترگو، نور

- ښه وخت- سبا وينو

- ضرور گورو

له لنډو خبرو وروسته يې په فکر شوم، څه عجيبه راز دی کنه، د وخت قدر له همدوی خلکو سره ډېر دی، ځکه چې پر ارزښت يې پوه دي او همدا وخت دی چې تر هر څه لوړه شتمني ده. په دوه درې ثانيو کې خبرې او هغه هم پوره خبرې، زمونږ خلک خو يو سلام په يوه دقيقه کې که ايله پوره کړي، بيا د جوړ پخیر خبرې، خو يې له کيسې نه کمې نه وي او چې اصل خبره درسره کوي، نو کارت يې وهلی وي.

دا يې هسې يو مثال و، که سپری رښتيا ووايي، نو زموږ د لتی او پاتې کيدو يو ستر لامل دغه د وخت په ارزښت ناخبري ده.

مور ډوډۍ پسې د چايو ډېره کلکه شوه، ما که هر څو ويل چې گرمي ده، خو هغې په بېل دليل د چايو څښلو ته پاتې کړم، هغې ويل دري ژبي وايي گرم خوره او گرم اغونده، ځکه وسپنه په وسپنه ماتيري.

دا خبره يې ځکه سمه وه چې ما په ژمي کې يو امريکايي وليد، چې له يخنی رپرېدېده او د کوکاکولا يخ بوتل يې په لاس کې و، شيبه په شيبه به يې ترې غږ کاوه.

ماترې لامل وپوښت، ويل تاسو څه فکر کوئ؟

ما ورته وويل، موږ په ژمي کې تاوده او په اوږي کې ساړه خورو.

مسکي شو او د سر په ښوريدو يې زما ځواب ناسم وگاڼه.

- سمه اوږي کې هم لکه ستاسو د وطن ځینې سیمې ډیرې تودې دي، بې له یخو گوزاره نه شي، خو موږ په ژمي کې هم یخ څښاک غوره گڼو.

همدغه شان یوه ورځ یو بهرنی هندوانه وخوړه، خو ما چای څښه، سم له واره یې د شنو چایو پیاله هم ځانته ډکه کړه، ما ویل ما اوریدلي چې بیا په نس درد راوړي او پرسوي یې؟ هغه زما په دې خبره ترې ژر ژر دوه درې وارې د چایو پیاله ورپورته کړه او ټوله یې په سر واړوله.

ښه شبیه چې وشوه ویل بس دی؟ اوس خو پوه شوې کنه چې دا خبرې سمې نه دي!

په کور کې مې یوازیتوب زړه تنگ کړ، بهر ووتم، ډېر مزل نه وروسته د سیند په غاړه یوې ډبرې ته تکیه شوم او د سوچ په کړلیچونو د مېگن د یادونو نړۍ ته ورسیدم، د تخیل نړۍ جوړه شوه، شنه غرونه او تپې ودریدې، طبعي ښکلاوې او ښایستونه راوتوکیدل...

بې ویرې او بې ترهې زمانې خپل وزرونه وغږول فضا رنگینه او معطره شوه، د مینې مرغانو سندرې پیل کړې، ونې او بوټي د نري خواږه یاد موسیقۍ ته په گډا شول.

گلونو یې استقبال ته ځانونه وغږول، بخملي شنې قالینې خورې شوې، دلر زرينو وړانگو یې بدرگه کوله را روانه وه، را نږدې شوه، نړۍ سپینې واورینې لیچې یې را چاپیره کړې، ما هم ترې د ارمان ډکه غاړه واخیسته او په غاړه غاړه کې یو بل ته په خاموشه ژبه گویا

شو...

لکه څوک چې ویده وي خوب ویني او راوبښ شي، هېڅ نه وو، د مېگن یادونه رانه تللي وو، سپېره له شوره ډکه ځمکه پاتې وه او اوس ورځ لږه لږه ماښام په خپلو خړو کې رانغاړله.

سهر چې دندې ته روانېدم، خپل امنیتي مسوول لپاره مې تورې عینکې راواخیستې او روان شوم، لوی ور نه تېر شوم، ښه وختي و، گڼه گڼه دومره نه وه، ایله دوه کسان را نه مخې ته وو، هغوی هم زما په لیدو نوبت ما ته راکړ، ما ویل، نه نه درځئ.

زه لکه څه چې مې ورک کړي وي، ښکته پورته مې سترگې واړولې، د نظر باز مې ژر ژر د هغې په لټه یو بل خوا وگرځېده، خو تنده یې ماته نه شوه، تالاشي مې ورکړه، د عکس اخیستو په خونه مې لا پښه نه وه ایښې چې مېگن مې په لومړي ځل دومره له خدا په ډکه خوله، داسې چې په شاه اوږي، ولیده. یو څه حیرانی ونيوم، د خدا څپې یې چې لږ راکابو شوې، خوله یې خبرې ته جوړه کړه:

- ما درته کاته چې تا یو خوا بل خوا نظر گرځوو، لکه د لېوني اوږدې راوړېدې، هن راکه لاس دې.

د لاس په نیوو یې خپلې سینې ته نږدې کړم، ما هم چې پرون د سیند په غاړه کوم خیالي جنت جوړ کړی و، همدغه شان وشوه.

خو د هغې دنده وه او زه هم د کار لپاره دننه روان وم، نو ژر مې سترگه ورته ونيوه، عکس یې واخیست، له خپل امنیتي مسوول سره مې مېگن ته هم یو جوړه نازکه تورې عینکې اخیستې وې، هغه چې مې ورکړې، نو ډېرې یې خوښې کړې او له زړه خوشاله شوه.

عینکې یې واخیستې، په سترگو یې کېښودې، مخامخ ائینې ته

ودرېده، خدا يې د اننگو گلونه وسپړل، ما په زړه کې خپل ځان ته
ډېرې ښېرې وکړې...

هغه په هغو تورو عینکو کې نوره هم ښکلې ښکارېده، زه څه خبر
وم، ما خو ویل چې لمر تېز دی او لکه د هوسۍ غټې څمارې سترگې
به يې د لمر له وړانگو خوندي شي او بیا ماسره خو دا وېره وه چې:

هغه یوه لېونۍ دوه سترگې يې دوه لېونۍ

څنگه مې خدای کړلې وژلو ته جوړه لېونۍ

د هغې سترگې چې په تورو ښیښو کې بندې شوې، نو د مخ ښکالا
يې د وسله والو غونډې د ترپ و خرپ حملې شروع کړې. عینکې په
سترگو اټینې ته ولاړه وه، کله کله به يې په خپلو ځینو هم لاسونه تېر
کړل، په همدې خوبۍ خوبۍ کې يې د مننې توري له سرو شونډو
راوورېدل.

ما ورته ویل، په پاتې پنځوسو نمره کې مې درنه شل نمرې نورې هم
کمې کړې، په خدا يې وویل:
څنگه؟

- ولې دې مننه وکړه؟

- ښه ښه بخښنه غواړم، پام مې نه شو

- لس نمرې نورې هم کمې شوې

- څه وشو؟

- بښنه دې وغوښته

- بس بس، نو بیخي دې ناکامه کړم، ایله پنځلس نمرې پاتې شوې
د هغې خبرې ډېرې له خونده ډکې وې، لامو تنده نه وه ماته چې یوه
ډله مزدوران راوړسېدل، په یو بل پسې ودرېدل.

په نه زړه مې ورته وویل:

- ښه نو لاړ به شم

- سمه ده بیا وینو

همداسې ورځې شپې تېرېدې، کله سره لیدل او کله نه، خو یو وخت
داسې راغی چې هغه د لرو غرونو او ځنگلونو ښکلې مرغۍ داسې
ورکه شوه، چې نه يې د خبرو زمزمې وې او نه يې د خدا هغه
شرکنده شېبې.

په داسې حال کې چې د دومره ناڅاپي بېلتون هېڅ غږ يې راباندې نه
و کړی، ورځې اوونۍ او اوونۍ میاشتو ته ورسېدې، برېښلیک يې
ځواب نه راکاوه. یوه ورځ طاهر خان، چې زموږ د دفتر د ایمیل لېرنې
او کتنې دنده يې درلوده او زما ادرس چې له وړاندې مې د لیدلو لپاره
ورکړی و، راته زنگ وواژه.

ویل یو ایمیل درته راغلی، نور يې څه ونه ویل، کور چې مې دفتر ته
نږدې و په منډه ورسېدم، ښځه په وره ورننوتم او ساه نیولی ودرېدم.

کوم دی کوم دی؟ چا رالېږلی؟ څه يې لیکلي؟

ټولې پوښتنې مې دومره وارخطا وې، چې له هغه مې لاره ورکه کړه

- لږ يې را ته ولوله!

هغه په خدا وویل:

- لولم يې! ته خو لږ وار راکه

طاهر خان له ما سره ډېره خواخوږي درلوده، ویل يې لږه حوصله
جوړه کړه، ډېرې خوږې خبرې يې لیکلي دي، نسوار يې واچول.

زړه همداسې په ټوپونو و، سترگې وارخطاوې چې کله به په هغو

لفظونو لگېږي، ځوانې شهزادگۍ به ورته هم ډېر ليدلي وي او د غوږونو پردې، خو لکه د هغې سندريزو خبرو جل چې نيولي وي. ليکلي يې وو: هلو!

ترهر څه د مخه لپې لپې بښنه، خير دی که مې هغه پاتې نمېږي نورې هم له لاسه وځي، خو بيا هم واييم چې بښنه، بښنه... ته به حيران يې، نه پوهېږم حالت به دې څنگه وي، ورځې به څنگه وي او د هوايي ډگر فضا به په زړه وي که به نه وي، خو زه درنه بښنه غواړم چې په ځنډ ځواب او احوال درکوم. موږ په شپږو مياشتو کې يو ځل د چکر لپاره بهر هيواد ته ځو، خو دا ځل زما چکر په بل هيواد کې په دنده واوښت، شپږ مياشتې وروسته درځم، ته مه خپه کېږه.

ستا د مينې د چينار تلپاتي سيوري په ارمان

ستا ميگن

مننه

يوه شېبه لکه ساه ختلی ناست وم بيا مې لاړې تېرې کړې او د پاتو شپږو مياشتو تېرېدو په فکر کې شوم. هغه لنډۍ به ډېره ذهن ته راتله، چې:

ماته دې لږې شپې بانه کړې

تا د بېلتون په غرونو وارول کلونه

څومره چې مې له جدایي نه بد راتلل، څومره چې مې ترې ځان ژغوره، وسه مې کوله، په لپو لپو دوعاگانې، خو هر څه سيند يورل، راغله، جدایي راغله، په ښکاره يې وويل، شپږ مياشتې...

شپږ مياشتې هم د بېلتانه په نوم قيد کې تېرې شوې او په همدې تلوسه کې يم چې کله به اوس له دې بې خوندي دروازې څخه وځم او د بهرنا، ازاده فضا، د مينې او ښکلا په سپرلي به مې سترگې لگېږي...

دوه درې ورځې نورې هم پرې واوښتې، د دندې ځای ته روان يم، د مېلې په ځای مې سترگې ولگېدې، ميداني خالي وه، خو تصور هماغه گڼه گونې او رنگينۍ ته يوږم، چې مېگن پکې سودا کوله. بيا مې مخ هغې لوري ته واړوه چې مېگن به پرې راروانه وه او مېلې ته به راتله، لکه خوب چې وينم، رښتيا هم مېگن راروانه وه.

حيران شوم، ځان ته مې پام شو، وينې وم، خوب نه و، رښتيا راروانه وه. د مينې او ښکلا په سپرلي مې سترگې ولگېدې، خزان لکه د زېږو پاڼو د هغې د ديدن وړمو په مخه کړی و.

مېگن وه، نوره نو رانږدې شوې وه، زما له خوښۍ او پوره اوږد زړه چاودي انتظار وروسته مې زړه نری شوی و، سترگې مې له اوښکو ډنډ شوې، هغه هم يوه شېبه غلې ودرېده او زه هم په خوله گونگ او د هغې هر کلي ته مې يوازې خپلې اوښکې پرېښودې، داسې چې تر اخره مې رايسارې نه کړې.

لاس يې را اوږد کړ، زما په اوبښکو يې خپل ګلابي پوس لاس تېر کړ، ما وويل:

چې سترګې پټې کړم خوږېږي مې بانه له درده نوره هم را جوخته شوه:

فرهاده څومره روماني انځور دی

شیرین مې اېښي په پرهر لاسونه

نړۍ دنگه غاړه، داسې چې پکې د دواړو زړونو اوږدې ستړیا د دمې اوږده سا واخيسته.

ښه چې ارام شو، په خپل ورېښمین لاس يې زما لاس ونيو، زور يې کړ، ويل څه چې کانتین ته ځو...

نه هغې څه ويل نه ما، ورسېدو، کانتین ته ننوتو هغه ما ته ګوري زه هغې ته، مسکۍ شوه غاړه يې تازه کړه، ويل زه خو جوس او چپس اخلم او ته؟

- سمه ده زه هم

شيان مو را واخيسته، بهر راووتو، خوراک هم کوو او خبرې هم، ټولې د تېر بېلتانه د درد خبرې...

ستا اخیستې نامه بېرته بېرته اورم

د بېلتون دا غرونه څومره انگازن دي

خبرې ډېرې وې او اخر له اوږدې مودې وروسته لیدل وو، خو مخابره ورته وشوه.

- ښه هلكه! زه ځم او اوس خو راغلم، دنده هم را تر غاړې ده او ته هم کارمن يې. نو تر بیا ښه وختونه.

زه خپل کار ته او هغه خپل کار ته روانه شوه، غرمه وه، خپلې خونې

ته ننوتم، ناست نه وم، چې معشوق استاد راغږ کړ:

- هغه کافره! درته غږ کوي

معشوق استاد ته مې داسې ولیدل، چې گنې خبرو سره دې پام کوه! بهر ووتم، په لاس کې يې د شربتو او بسکتو کارتن نیولی، ما ترې زر ونيوه، ويل زه هم در سره ډوډۍ خورم.

په خوښۍ مې ورته وويل:

- هله راځه دننه راځه!

د هغې په راننوتو ټول کارمندان او موټر چلوونکي حيران شو، ټولو پکې سترګې وگنډلې، ما ورته مخ واړوه، پوه شول او بېرته خپلو خپلو خونو ته ننوتل، ډوډۍ مو چې وخوړه، میگن وويل:

- خوند يې وکه

ما وويل:

- ما هم نن ايله په خوند ډوډۍ وخوړه

ويل يې بېگاه مې هم خوب نه دی کړی او ډېر خوب راځي ما ويل که همدلته ویده شې ستونزه خو به نه وي؟

ويل يې دوه ساعته وخت لرم، هيڅ خبره نه ده، ځای مې ورته جوړ کړ، له پرېوتو سره سم يې سترګې د خوب په رنځو تورې شوې، خو زموږ خونه کې چې پکې نه ؤ او لږه غوندې گرمي هم وه، ښه شېبه وروسته يې په تندي نړۍ نړۍ خوله لکه د پرځې وځلېده.

خو دا چې خوب له ډېرې ستړیا او يا له ډېر خپګان څخه سپړي ته ورځي، نو خولو او گرمۍ پرې ژر اغېز و نه کړ، خو خوب يې هم ډېر و نه کړی شو او ژر راپورته شوه. يوې خوا بلې خوا يې وکتل، له خبرې يې خاموشه غوسه تويېده، زه يې چې يو څه په واټن کې ناست

ولیدم، بېرته یې د تندي گونځې خورې کړې، ویل بښنه غواړم. ما ورته وویل، زه بښنه غواړم، چې مې په دې کنډر، بې برېښنا او وړانه خونه کې درته د ویده کېدو وویل، که پخپله ایرکندیشني خونه کې پرته وی، خوب به دې ښه پوره شوی و.

هغې څه ونه ویل، ځان یې راټول کړ، ټوپک یې غاړې ته واچوه، پاڅېده، زه هم ور سره ورو ورو تر شا روان شوم، تر یو ځایه سره مله وو، نور نو چې ترې زه بېرته راروانېدم مخه ښه مو وکړله، ودرېده مخ یې راواړوه، ویل زه چې بې طبعې شم ځان را ته گډوډ ښکاري، ما ویل زه پوه نه شوم؟

نړۍ وځنډېده، ویل زه چې له خوبه پورته شم ځان ومینځم او بیا له چا سره گورم نو وایم چې لیده مې پر هغې بوج نه شي. - هو هو پوه شوم، خو نا دا ستا خپل فکر دی او ما ته خو اوس تر بل هر وخت ډېره ښکلې ښکاري.

لاندې شونډه یې په پاسني غاښ ونيوله، زور یې کړه ویل هن... خو ښه هله! څه یو احساس خو را ته وشو او هغه دا چې اوس پوهه شوم چې تاسو څومره سختۍ زغمئ.

ما وی هو ته رښتیا وایې، زموږ په پښتو کې متل دی چې موږ د وږي له حاله څه خبر دی؟

- هو زه همدغه وایم

- خیر! تېرېږي

په نه زړه یې مخ ستون کړ او د لاس په ښورولو یې مخه ښه وکړه، ښه چې مې له سترگو لرې شوه، نو راوگرځېدم.

رښتیا دا تخیل هم څه بې بریده نړۍ ده، لویديځوال ترې سراسر

بې نیازه او بېگانه اوسېږي، هغوی ته پخپل ساینس او وسایلو ډېر ناز دی. موږ د اسیا، ختیځ او په ځانگړې توگه افغانان خدای ورکړو دغو هغو پرمختللو او لوړو نعمتونو څخه یوازې د همدغه تخیل په مټ خوند اخلو.

خیر! زما ټول فکر، ټول تصور او خیال په هر ځای کې هغه ځوانه شهزادگۍ لټوله او ټول زړه مې د هغې له یادونو ډک شوی و.

کله کله به مې په خیالونو کې لکه د گل په خپل ډنډر راماته مسکۍ شوه، زه به هم لمبو ته شوم او د هغې په انځور ایستلو به مې لاس کړ. بس په همدې به مې زړه ډاډه کاوه چې زړگيه! ځنې منزل لار نه لري، په حوصله سر کېږي، خو زما لپاره په خپلېدو سربېره د هغې هره ادا ځان ته نړۍ درلوده، پکې ورک به شوم.

کله چې په فکر کې داستا شمه

لار شمه له ځانه خو بیا راشمه

او دا خو رښتیا دي چې درد او غم، ژوند اوږدوي غځوي او کله چې دغه نه وي ژوند هم په منډه وي، په خوند او رنگ یې سپری نه پوهیږي او بیا د مینې درد او خوند دغه پیکه ژوندون دومره خوږ کړي، چې په هرې شېبې پسې یو ارمان وي، یوه هیله وي.

زمونږ کارکوونکي ټیم لیدر امریکایي راباندې پوهېدلی و، چې له ځانه سره مې خبرې کولې، ټول په خندا وو، امریکایي ډېر پوهېده، په خدا یې وویل:

- ښکلې ده!! څومره درباندي گرانه ده؟

هغه لگیا وو، ویل یې...

- ډېر يې ستا حالت خراب کړی، که زه درته يو څه ووايم، نو دومره ژورو ته يې مه اچوه، بيا به يې په هېرېدو نه پوهېږې او دا داسې ښايستونه دي، چې وليدل شي او هېر شي. هغه زما په حالت چې له بل هر وخت ډېر دردېدلی وي، ځکه په سترگو کې د اوبنکو له دنډو يې معلومه وه. ما يې ټولې خبرې او مشورې په يوه سوړ اسويلي بدرگه کړې، لکه چې ورته وایم: - نه کېږي يار! اوس نه کېږي...

هو ورته ومې ويل، کېنه، کېناست، گوره دا چې هغه راباندې څومره گرانه او په زړه کې مې څومره ځای لري، نو د دې لپاره اوس ډېر لفظونه پکار دي، هغه دومره ښکلې ده او هره شېبه داسې ښکاري چې ته وا دا اوس يې گورم، څه درته ووايم! هر ځل لیده يې داسې وي، بيا بيا له سينې زړه باسې، خو هغه زمونږه د بابا خبره:

زړه که يو وي ما دی تالره درکړی

مگر نورولره نور زړونه پيدا کړم

بس زړه هماغه يو وي، چې دې ځوانې شهزادگۍ وړی او دا چې بيا بيا د وړلو هڅه کوي، نو د هغې د ښايست له جادو بل نوم نه ورسره جوړېږي.

زما زړه د هغې د ژوند د هغې کتاب په لټه کې دی، دا يې جوړوله، وړانوله او بيا ترې دغسې يو انځور جوړېده.

له کومې ورځې يې چې لاس راکړی اوس مې هم له لاسه خوشبو راځي، د هغې ياد مې تل د زړه وړ ټکوي او له سترگو مې لکه سيوری نه ځي.

امريکايي مې را ته په خوله لاس کېښود، ويل بس دی، ودې ژړولم، مايي لاس لرې کړ:

اوس واوره نو که څوک غږ و نه کړي تر سبا يې هم د ښايست او مينې دا سندري سندري خبرې نه تمامېږي، خو چې ليدل مې د هغې سترگو رښتيا هم نور د اوبنکو بندونه راماتول.

غلی شوم، په لومړي ځل مې له مېگن نه وروسته د يوه بل امريکايي په سترگو کې اوبنکې وليدې.

د هغې له اوبنکو سره راته د هغوی د جنگ کيسې رايادې شوې، هغه سياستونه، چې دغسې د ويلي ويلي زړونو خلک يې د سرو اورونو جنگونو ته راندنه کړي دي.

دغسې ډېر نور هم وو، چې هېڅ د جگړې لپاره نه وو پيداشوي، هغه ځوانه شهزادگۍ چې بايد د خپل وطن په رڼا رڼا ښارونو کې وای، نن دې سياستي او ډرامه يي جنگونو داسې غرونو او تړو ته راوړې وه، چې په خوب يې نه وي ليدلې.

خو که د جنگ په ځای په نړۍ کې د مينې او انساني همدردۍ په تار سره د ژوند برهرونه راټول شي، نو امن به بيا د وينو په تويولو نه د سپرليو غونډې د گلونو په سپرلو راشي.

امريکايي روان شو، په خبرو مې ورله سر په درد کړ، چې څو گامه لاړ پرې مې غږ کړ:

- ستا د خوښې چای...

په خدا شو، ويل، اوس همدومره وخت و، بيا راځم

دوه درې ورځې هوايي ډگر ته لاړم، خو څوک مې ونه ليدل، خلک به

ډېر وو، خو ما چې څوک لیدل غوښته او زړه ته مې پرې دمه راتله هغه څوک نه وو، کله به ډاډه شوم، چې چرته به په پوځي کاروان کې تللې وي او را به شي...

خو ورځې ډېرې تېرې شوې، مېگن غیب شوه، ویلیم هم څو ورځې رانغی، وروسته خبر شوم، چې هغه بل ولایت ته په دنده تللی.

اوس نو ښه سم یوازې شوی وم، په میگن پسې مې نورې سترگې له خپلو ځایونو او زړه له سینې په راوتو و، هېڅوک نه وو، چې پوښتنه ترې وکړم. هر ځای مې ولټوه، هره خېمه او دفتر مې ولید، مگر نه مې هغه ولیده او نه مې یې په اړه څه معلومات پیدا کړل.

خو څه، هېڅ نه وو، د هوایي ډگر لارو او سپکونو هم څه نه ویل، ماته هم نورې دا لارې داسې وې چې پردۍ مې گټلې، روان به وم په ځان پسې به مې ولیدل، چې اوس به راځي او لاس به په لاس کې راکوي...

مانېام چې لارم ایمل مې ولید، حال احوال نه و، پوه شوم، چې د هغې سندرمارې مرغۍ وخت پوره شوی او تللې. بې واره مې خولې ته هغه نیمه لنډۍ راغله:

په مسافرو مېن مه شې

اوس نو له هغې پرته یوازې هوایي ډگر نه، چې د هغې په شتون راته جنت و، ټول ژوند بې خونده و او هغه ځای خو بې له دې وړان و. ډاډه شوم چې هغه نوره نه شته، هغه بیا نه راځي او ما هم د هغې لپاره د دې دیوالونو ترمخ د ژوند ورځې تېرولې، نو فکر راغی، چې دلته پاتې کېدل به مې لویه بې وفایي وي، څه که هغې راپوره کړه، خو هغه مجبوره وه او که اوس نه وای، نو وروسته به خامخا له دې

ځایه تله، ځکه خو مې بې وفا نه شوه گټلی.

په همدې فکر او حقیقت چې دلته دنده مې د هغې لپاره وه، نو لارم کارت مې وسپاره او له ډگره د تل لپاره ووتم. له لوی وره سره ودرېدم، خو ژر مې سترگو ته هغه شېبه ودرېده چې په لومړي ځل یې راته د سترگې عکس اخیسته، نېرېدې وه چې سر راباندې وچورلي.

پوره یوه میاشت وروسته مې خپل ایمل بېرته کړ، چې لیدل مې نوی پېغام راغلی و، لیکلي یې وو:

مخه ښه!

ترې لاندې د ښنې جمله لیکلې وه او لاندې متن یې داسې و:
دا تاب مې نه لاره، چې پخپله ناڅاپي تلنه دې خبر کړم، هغه درد مې نه شو درکولای، ما ویل زړه دې مات نه شي او چې کله به مې د مخه ښې سخت الفاظ را په زړه کړل، نو زړه به مې ویل، نا!! له ښه هلكه څنگه مخه ښه وغواړم؟

له هماغې شېبې، چې ستاسې په هوایي ډگر کې مې دا فکر وکړ ايله اوس په دې راسره زړه راضي شو، چې درته ولیکم:

زه! بې وفا

تا وگټله!!

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library